

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣ ΕΝΙΣΧΥΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

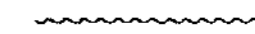

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

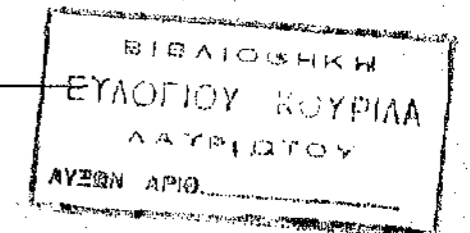

1889

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 6. — ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 8.

ΑΘΗΝΗΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΟΔΩ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 14 ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΖ΄.

Ευδοκίη Γραμματεία: Ἐκ τῆς Ἑλλάδος γρ. 12, ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς γρ. 20. — Αἱ ἐπιγραφὴν ἔχοντες ἀπὸ 1 ἕως 1000 ἀποστέλλονται ἐπὶ τῆς ἑξῆς ἡμέρας. — Πραγματικὸν Διοικ. Ὑπ. Παιδείας καὶ Ἐπισημογραφίας 1-1.

26 Μαρτίου 1889.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΘΩΝΟΣ

Ο ΠΑΠΟΥΛΑΚΗΣ

ΣΤ΄.

Ἀσκήσαι ἐν τῷ δρομολογίῳ τοῦ Παπουλάκη. — Ἐπισημογραφία τῆς βασιλείας του. — Ἐπισημογραφία τοῦ Σατανᾶ. — Ἐπισημογραφία ἐν Σπίτσαις. — Ἐπισημογραφία καὶ οἱ λίθοι. — Ἐπισημογραφία τῶν δένδρων καὶ ἡ τύχη των. — Αἰτιατοῦ καὶ θαύματα. — Ἡ τρίτου χεῖρ. — Μίτρα τῆς ἱερᾶς Συνόδου. — Ἡ ἑξῆς αὐτῆς. — Σπερμολογία καὶ τραχαὶ ἐν Σπίτσαις. — Ἡ προκήρυξις τοῦ ἐπαρχοῦ. — Ἀμαρτίαι τέκνων παιδεύουσι γονεῖς. — Ἐπισημογραφία ἐν Κρανδία. — Ἡ ἀναζήτησις τοῦ σκαυροῦ. — Ἡ θρησκεία καὶ αἱ ἐκλογαί. — Ὁ σωματώδης ἐπισκοπὸς καὶ αἱ ἀπεθήσασαι χεῖρες.

Εἰς τὸ δρομολογίον τοῦ Παπουλάκη, ὑπερπληροκαταβῆσμεν ἄχρι τοῦδε μετὰ πάσης ἀκριβείας, μεσολαβῆναι περίοδον σκευετή, περιλαμβάνουσα τοὺς δύο τελευταίους μῆνας τοῦ ἔτους 1851 καὶ τοὺς τρεῖς πρώτους τοῦ ἐπομένου ἔτους. Πῶς μετέβη καὶ τί ἐπραξεν ἡ κήρυξ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο δὲν μας εἶνε ἐπακριβῶς γνωστόν. Ἐὰν ἐπίσημα ἐγγράφα παραδόξως οὐδὲν περὶ αὐτοῦ μνημονεύουσιν ἄλλως τε ἢ περὶ τοῦ Χριστοφόρου καὶ τῶν συνεταίρων αὐτοῦ ἀλληλογραφία τῶν ἀρχῶν ἤρχισε νὰ καθίσταται γοργή καὶ ἀδιάλειπτος μόνον ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου καὶ πέραν, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐν Λακωνίᾳ ἐμφανισθεῖς του, ὅτε τὰ πράγματα ἤρξαντο ν' ἀποκτώσιν προφανῆ στασιαστικὸν χαρακτῆρα. Ἀφ' ἑτέρου δὲ αἱ ἐφημερίδες περὶ ἄλλα τυρβαζόμενα οὐδεμίαν ἠξίουν προσοχῆς τὸ σκανδαλώδες κήρυγμα τοῦ μοναχοῦ καὶ σπανιώτατα περὶ αὐτοῦ ποιοῦνται βραχυτάτους λόγους. Μόνον ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἡ ἀντιπολιτευόμενος ἰδίως τύπος ἀρχίζει νὰ ἐκφράσῃ ἀνεπιθυμίαν περὶ τῆς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐξεγέρσεως καὶ ἐπιστῆν τὴν προσοχὴν τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἀσπαστοῦ Χριστοφόρου. Ἐπισημογραφία εἶνε γνωστόν ὅτι ὁ Παπουλάκης ἠπειθήσεν εἰς τὴν δικταγὴν τῆς Συνόδου, νὰ παρουσιασθῆ δηλαδὴ ἐνώπιόν τῆς καὶ νὰ δώσῃ λόγον περὶ τοῦ ἑαυτοῦ κηρύγματος. Γνωστόν ἐπί-

σης εἶνε ἐξ ἄλλων πληροφοριῶν ὅτι κατὰ τὸ πεντάμηνον διάστημα τὸ μεσολαβῶν ἀπὸ τῆς ἐκ Μεσσηνίας ἐπισημογραφίας τοῦ μέχρι τῆς ἐκ Λακωνίαν μεταβάσεώς του καὶ τῆς αὐτοῦ καταφύρου πλέον στασιαστικῆς ἐνεργείας του, ἀφ' ὅπου πρότερον ἀπεσύρθη καὶ διέμενε πράγματι ἐπ' ὀλίγον χρόνον εἰς τὸ ἱστογραφίον του, ἐπανέλαβε τὴν περιουσίαν του καὶ μεταβάς παρεμεινεν ἐπὶ τινὰ χρόνον κηρύσσων εἰς τὴν ἐπαρχίαν Σπετσῶν καὶ Ἐρμιονίδας, διελλθὼν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν Κορινθίας καὶ Ἀργολίδος. Ἐν ἀνεκδοτῶν μάλιστα ὑπερ ἠκούσα, ἀναγκάμενον εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκ Ναυπλίου διαβάσεώς του μαρτυρεῖ ὅτι ἡ ἀπαίδευτος μοναχὸς ἐκείνητο ἀγγίνοιαν καὶ ἐτοιμότητα. Ἐνθ' ἐκήρυσσεν εἰς τὸ παρὰ τὴν πόλιν προάστειον Πιρόναιον καὶ πλῆθος πολὺ εἶχε συρρέουσαι ἀκροώμενον αὐτοῦ, ῥῆξις συνέβη μετὰ τῶν ἐκ τῶν ἀκροατῶν καὶ μάχαιραι ἐξήστραψαν καὶ θόρυβος καὶ φυγὴ ἐπληροκαταβῆσεν. Ὁ μοναχὸς ὅμως ἀτάραχος: «Ἰδοὺ, ἀνεφάνησεν, ἰδοὺ ἡ διαβολὴς ὅστις ἐργεταὶ νὰ θέσῃ προσκήμματα εἰς τὸ ἔργον μου!» Καὶ οἱ λόγοι οὗτοι ἔσχυσαν νὰ ἐπαναφῆρσαι τὴν τάξιν. Ἐν τῇ νήσῳ τῶν Σπετσῶν ἡ Χριστοφόρος εὐρεν ἐνθέρμους καὶ εὐλαβεῖς θιασώτας, τὸ δὲ κήρυγμα του ἐκαρποφόρησεν αὐτοῦ ὅσον ἴσως οὐδ' αὐτοῦ. Οἱ τραχεῖς ἐκείνοι ναυτικοὶ οἱ ἐκ τῆς ἱστογραφίας ναυτικῆς ἀνέκαθεν ἀποζώντες μετ' εὐνοήτου εὐαρεσκείας ἤκουον τὸν μοναχὸν καὶ κινῶντα τὴν πρόσθεον καὶ ἀναθεματίζοντα τὰς ἀκαρότας τοῦ Διαβόλου. Ἄλλως τε οἱ κἀτικοὶ ὅλων τῶν ναυτικῶν τόπων, ὡς μετεργόμενοι ἐπάγγελμα ἐπικινδύουν καὶ συχνάκις ἀναγκάζομενοι νὰ ἐπικαλῶνται τὴν θεῖαν ἀντίληψιν, εἶνε λίαν θεοσεβεῖς, αὐστηρῶς προσηλωμένοι εἰς τὰ θρησκευτικὰ παραγγέλματα καὶ τοὺς τύπους τῆς ἐξωτερικῆς λατρείας. Ὡστε εἰς τοιοῦτον ἀκροατήριον εὐρισκῶν ἤχῳ οἱ λόγοι τοῦ μοναχοῦ καὶ αἱ ἐισηγήσεις του περὶ τῶν διενεργουμένων δὴθεν κατὰ τῆς θρησκείας ἐπιβουλῶν. Ἐνενοεῖται ὅτι ἡ εἰς τὴν ἀγίότητα τοῦ Παπουλάκη πίστις οὐ μόνον ἐπέξετάθη καὶ αὐτοῦ ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ κατακέρυφον ἐφθάσεν. Ἐπὶ ῥαῖον τοῦ κήρυκος ἀνηλεῶς κατεκεραμάτιζτο ὑπὸ τοῦ ὄχλου

και τα τεμάχια αυτού εύσεβώς διανεμόμενα έθναματούργουν εις την ζύμωσιν του άρτου, εις την άλιείαν και εις την Θεραπειάν πάσης νόσου και πάσης μαλακίας. Μάλιστα οι κάτοικοι των Σπετσών ύπερηκόνησαν όλους τους άλλους θιασιώτας του Παπουλάκη ως προς την άπεριόριστον εις αυτόν πίστιν, διότι μη άρκούμενοι εις τό ράσον και εις τας τρίχας του γενείου του έπιστευον ότι και αυτοί οι λίθοι, έφ' ών ο κήρυξ έπάτησε παρά την παραλίαν όπως έπιβίβασθη εις την λέμβον την ήμέραν τής άναχωρήσεώς του, έέκλτηντο θαυματουργούς ιδιότητες και δη του να έπιταχύνωσι και αυτοί την ζύμωσιν του άρτου. Θαύμα σατανικών διότι τους λίθους εις άρτον προέτεινε να μεταβάλη ο Σατανάς περιάξων τον έπί του θρους νηστεύοντα Ίησούν. Οι άγαν εύσεβείς διατεινόντο ότι έβλεπον και ύπνους τον Χριστόφορον παραγγέλλοντα αυτοίς να ποιήσωσι τούτο ή εκείνο εις δε εξ αυτών άνεκοίνωσαν ότι έπιφανείς αυτώ ο άγιος μοναχός τον διάταξε ν' άνορύξη φρέαρ εις τό τέως άνυδρον άνατολικομεσημβρινόν μέρος τής ήσους. Έπειδή δε συνέπεσε τώ όντι παραδόξως ν' άνερευθί αναβλύζον ύδωρ πόσιμον κατά τό μέρος εκείνο διεκλήθη μετά βοής τό θαύμα και τό ύδωρ του φρέατος έθωρείτο ως άγίασμα παρά των πιστών.

Ο αυτός ένθουσιασμός άνεπτύχθη ύπερ του Παπουλάκη και εις την άντικρύ στερεάν τής Έρμιονίδος, όπου εκήρυξεν. Ο άλθιανόφωνος πληθυσμός του Κρανιδίου και διά δημοτικών διατίχων ηύχετο να πάθη τύφλωσιν και παράλυσιν και παντοία άλλα χειρότερα κακά πάς ο μη άγαπών τον «Παπού.» Αυτόθι ο Χριστόφορος έγρησιμοποίησε και νέον είδος άμβωνος διά τας έν ύπαίθριω ήμιλίαις του, έν άπορία δε έξώστου ή έξέδρας άνήρχετο ή άνεβιδάζετο εις δένδρον τι και εκείθεν έλάλει προς τους άκουατάς. Προς τά δένδρα και ύστερον μετά την άναχώρησιν του κήρυκος οι Κρανιδιώται έτρεφον μέγαν σεβασμόν και έπιμελώς περιεποιούντο αυτόν και τά έφωταγώγουν μάλιστα κατά πάσαν νύκτα. Βραδύτερον όμως — φεύ! τής μεταβολής των ανθρώπινων— άφού ο Παπουλάκης συνελήφθη και έπήλθεν ύφεις ή και άντιδράσεις εις την έξαψιν, οι μεταμεληθέντες ή θέλοντες πιθανώς να έξευμενίσωσι την έξουσίαν διά την πρώτην αυτών άπειθειαν έπυρπόλησαν πανηγυρικώς τινα των άθώων τούτων δένδρων! Συνείθιζον έπίσης έν Κρανιδίω ν' άνεγειρώσι μικρόν βωμόν έν λίθων πηγύνητες έπ' αυτού σταυρόν εις τά μέρη όπου εκήρυξεν ο Χριστόφορος, προς άνάμνησιν. Τιοιούτους σταυρούς συνείθιζεν ο λαός και άλλαχού τής Ελλάδος να ιδρύη προς άνάμνησιν τής έπισκέψεως και τής διδασχής άνδρών μεμαρτυρημένης δαιότητος: ούτως ύπάρχουσι τι-

νες έν Έπτανήσῳ εύλαβώς εισέτι διατηρούμενοι άναμνησκοντες τό κήρυγμα του κατά τον παρελθόντα αιώνα έπισκεψαμένου τας νήσους νέου άποστόλου άγίου Κοσμά.

Η άφοσίωσις και ο ζήλος ύπερ του Παπουλάκη των κατοίκων τής εισημένης επαρχίας είχε και τούτο τό ιδιόζον, ότι διατηρήθη άμείωτος και έξεδηλώθη μάλιστα σφοδρός και άπειλήτικός και μετά την άναχώρησιν του Παπουλάκη. Ηδη ο μοναχός είχε άπέλθει εις Λακωνίαν και τό φλογερόν του κήρυγμα άντήχει εκεί έξεγειρον τά πλήθη, ότι έν Έθρα, έν Σπέτσαις, έν Κρανιδίω άπροκαλύπτως έξεδηλούντο αι συμπάθειαι ύπερ αυτού. Άφού δε ή κυβέρνησις άπεφάσισε να προβή εις σύντονα μέτρα προς καταστολήν των έν Λακωνία ταραχών και στρατεύματα έπέμψθησαν εις Μάνην προς σύλληψιν του ταραξίου, ο έν Σπέτσαις και Κρανιδίω έρεθισμός των όπαδών του Παπουλάκη έλαβεν έπιφόβους διαστάσεις. Λιτανείαι διενηργούντο ύπερ αυτού και παιδες μετά γυναικών έξερχόμενοι την νύκτα λαμπαδηφορούντες περιήρχοντο τας όδους κρίζοντες τό «Κύριε έλέησον!» Οι Ιερείς έπαυσαν μνημονεύοντες του όνόματος του βασιλέως κατά την μεγάλην έσοδον μνημονεύοντες άπεναντίας του όνόματος του Χριστόφορου «ως όρλοτομούντος τον λόγον τής άληθείας.» Τα σημεία τής θείας όργής κατά των δυσσεβών καταδικωτών του άγίου άνδρός ήσαν φανερά. Έν Έθρα και έν Σπέτσαις έσειόντο αυτομάτως αι κανθήλαι των ναών και έδάχρουν εικόνας: πλείστα δε άλλα τοιαύτα θαύματα διεσάπιζε και ή ήμέραν ή δεισιδαίμων φήμη. Οι νοήμονες άναγνώσται μειδιώσι βεβαίως άναγινώσκοντες ταύτα, άλλα δεν πρέπει ν' άπορώσι διά την έπικρατούσαν τότε παχυλήν εύπιστίαν. Και έν αυτή τή πόλει των Αθηνών, ένθα ή κοινωρία δικαίω τώ λόγω έθωρείτο ως μάλλον άνεπτυγμένη παραπλήσια συνέβαινον. Διηγούνται αι έφημερίδες τής έποχής, ότι άκριβώς κατά τας ήμέρας εκείνας γραϊά τις «δορυφόρος Ιερέως» ως την άποκαλοϋσι, κατοικούσα άκριβώς όπισθεν του Ιερού βήματος του ναού του Άγίου Γεωργίου έν ταπεινῳ οικίσκῳ κατείχε χείρα θαυματουργόν έντός κιβωτίου, ήτις διέκρινεν έν των προσερχομένων τους άμαρτωλούς από των δικαίων δι' ιδιαίτερου τινός τριγμού, πολλοί δε ήσαν οι συρρέοντες μετά δώρων και άφιερωμάτων να μάθωσιν έν του τριγμού κατά πόσον ήτο ένδεχομένη ή ψυχική αυτών σωτηρία. Η χείρ αυτη άνήκεν εις τον υίόν της, ον έτεκεν έν αιχμαλωσία άλλοτε διατελούσα και όστις έφονεύθη πολεμῶν κατά την Έπανόστασιν: άρκετά δε φαίνεται ότι έσύναξεν ή χείρ αυτη, καιπει νεκρά και άπεξήραμένη, έως ότου ή έπέμβασις τής άστυ-

νομικής αρχής έθηκε τέρμη εις τό έπικρατές έμπόριον.

Άφορμήν εις τον παροξύμῳν παρέσχον τά μέτρα τής Ίερας Συνόδου. Η κυβέρνησις μη περιορισθείσα εις την άποσταλήν στρατιωτικήν δύναμειν εις Λακωνίαν προς καταστολήν τής έξεγέρσεως, ήθέλησε να μεταχειρισθί και μέσα πνευματικά όπως καταπραΰνη τά πνεύματα και καταπολεμήση την πλάην. Διό ή Ίερά Σύνοδος πρώτον μέν τον παρακούσαντα την διαταγήν τής μοναχόν Χριστόφορον διά πράξεως αυτης περιόρισεν εις την έν τή νήσω Θήρα μονήν του Προφήτου Ηλίου. Κατόπιν άπεφάσισε να πέμψη εις τας διαφόρους επαρχίας ένθα έπεκράτει έρεθισμός ένεκα του κήρυγματος του Παπουλάκη Ιεροκήρυκας όπως διά καταλλήλων διδασχών νοθετήσωσι και έπαναγάγωσι τ' άποσκητισαντα πρόβατα εις την ποιμήν. Έξελήχθησαν δε διά την άποστολήν ταύτην κληρικοί όντως διαπρεπείς, πεπαιδευμένοι και εύφραδείς, οίος ήτο πρό πάντων ο εις Λακωνίαν άποσταλής Καλλιτικός ο Καπτόργης, ο μετέπειτα εις άρχιεπίσκοπον προγεμισθείς και ο Νεόφυτος Κωνσταντινίδης, ο άποσταλής εις την επαρχίαν Σπετσών και Έρμιονίδος. Προς τούτους ή Σύνοδος έξέδοτο περί τά μέσα του μηνός Μαΐου έγκύκλιον άποτελεσμένην κυρίως προς τον έν Λακωνία Ιερόν κληρον και τον λαόν, άλλα πεμφθείσαν άπανταχού τής Ελλάδος με την παραγγελίαν όπως άναγνωσθί έπ' εκκλησίας και δημοσιεύθί. Τής έγκυκλίου ταύτης παραθέτω ήδε περιεκτάς τινας διότι και εξ αυτών έμφαίνεται ότι άντιδυναστικός άπεδίεδο σκοπός εις τό έν Λακωνία κίνημα.

«Πρός τον κατά την Λακωνίαν Ιερόν κληρον και πάντα τον εύσεβή και περιούσιον αυτης Λαόν.

«Περιήλθεν εις την άκοήν τής Συνόδου ότι ο εκ Καλαβρύτων μοναχός Χριστόφορος άναδειχθείς κήρυξ και άπόστολος αυτοχειροτόνητος, περιέρχεται από τόπου εις τόπον κηρύσσων δήθεν τον θεϊον λόγον και υπό τό πρόσχημα τούτο λήρους άσέμνους και σκανδαλώδεις έξερευγόμενος, διαστρέφει δι' αυτών την γνησίαν του θεϊου Έυαγγελίου διδασκαλίαν, καθιστών αυτην νυν μέν γελοίαν, νυν δε ως πολεμίαν εις τας καθεστάσας ήμῶν και δι' αυτού παρασύρων τους άπλουστέρους εις πολλά άτοπα και έμπνέων εις τας κεφαλὰς αυτών ιδέας τῶ όντι άντιχριστιανικάς και άντιθέους.

«Ο μοναχός Χριστόφορος προσκληθείς υπό τής Συνόδου τής έπιτετραμμένης την μέριμναν και έπισκοπήν τής Όρθοδόξου Έκκλησίας τής Ελλάδος από του παρελθόντος Όκτωβρίου μηνός εύμενώς πάννυ να δώση λόγον περί τής διδασκαλίας του, ήπειθήσε και ού κατεδέξατο έλ-

θειν, άλλα τό γήρας και τον χειμῶνα προσασίζόμενος άπήλθεν εις τό ήσυχστηριον αυτού, έπειτα δ' αίφνης άναφαίνεται πάλιν υπό μηδένος σταλείς, και περιέρχεται συνταράσσων τον όρθόδοξον λαόν και σπερμολογών, ότι ού μόνον ούκ εισι σύμφωνα τῶ Έυαγγελίῳ, άλλα και άπ' εύθείας άντίκεινται αυτώ, ον άληθῆ τυγχάνουσιν όσα διαβουλεύονται ως ύπ' αυτού διδασκόμενα.

«Τούτων περιελθόντων εις την άκοήν τής Συνόδου, προσεκάλεσε και αυθις αυτον να παρουσιασθί εις την σύνοδον προς άπολογίαν, άλλ' αυτός ού μόνον και πάλιν ήπειθήσεν άλλα και εις άτόπους φλυαρίας έξετραχηλίσθη, άπ' εναντίας τής ρητής έντολής του Θεου, ήτις παραγγέλλει πάσι τοις πιστοίς και εύσεβείς χριστιανούς: να τιμῶσι τας Άρχάς, σεβῶνται τους κειμένους νόμους και ύποτάσσωνται αυτοίς άγογγύστως... Ο Χριστόφορος διά τής αυθαιρέτου ταύτης διδασκαλίας του καιίζων και άρχάς και νόμους και καθεστῶτα ένόπιον του λαού παρασύρει τους άπλουστέρους εις παρεκτροπὰς άξιόποίνους, εις αυθάδειαν άξιόποινον, καθ' ήν άντι να ύπακούωσιν ως χριστιανοί κατά την θείαν διδασκαλίαν του Έυαγγελίου εις τους παρά τής νομίμου αρχής τελειμένους νόμους, αυθαδῶς τολμῶσιν αυτοί να έπιβάλλωσι την άνόητον και άδικον και βλαθεράν αυτών θέλησιν εις τας αρχάς, διεγείροντες καθ' έαυτών την δικαίαν όργην τής νομίμου αρχής, ως τούτο έγγεινε και εις την παρά τινων εξ ήμῶν συνταχθείσαν άναστροφήν και άνόμως διευθυνθείσαν εις τον Σεβαστόν ήμῶν Βασιλέα, μη ειδάτων ούτε τί λέγουσιν ούτε τί ζητούσιν...

«Όστε ή διδασκαλία αυτού τοιαύτη ούσα, ού μόνον άντίκειται εις την γνησίαν του θεϊου Έυαγγελίου διδασκαλίαν, και διά τούτο έστι παράνομος και άκυρος και ούδεμίαν πνευματικήν ώφέλειαν δύναται να φέρη, άλλα και σωματικών ποινών και προσκαίρων δεινῶν εις τους άκροαμένους: αυτην κινδυνευει να γίνη πρόξενος.

«Ταύτα άνκλογίζομένη ή Σύνοδος, κηδομένη και ήμῶν ως πνευματικών έν Χριστῶ αυτης τέκνων, θέλουσα να προλάβη τά εκ τοιαύτης άνόμου διαγωγής λυπηρά άποτελέσματα και προς την ψυχικήν σωτηρίαν και προς την βιωτικήν εύδαιμονίαν ήμῶν, αυτώ μέν άπηγόρευσεν όλως να μη διδάξη του λοιπού, μέχρις ότου έμφανισθείς εις την Σύνοδον κατά τους Ιερούς κανόνας των Άγίων Αποστόλων και των Σεπτῶν Οικουμενικών Συνόδων και κατά τό παράδειγμα του μεγάλου διδασκάλου των Έθνῶν Αποστόλου Παύλου δώση λόγον τής διδασκαλίας του και άποσταλή ούτω νομίμως παρά τής προσήκουσης εκκλησιαστικής αρχής, αν εύρεθί ικανός εις την Ιεράν ταύτην διακονίαν του κη-

ρῶματα. Ἄλλως δὲ πρῶτον, δικαίως θεωρεῖται ὡς ἀνάρτητος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀδόκιμος καὶ ἀπόβλητος. Ὑμᾶς δὲ πάντας τοὺς εὐλογημένους χριστιανούς, ἱερεῖς καὶ λαϊκούς, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, μικροὺς τε καὶ μεγάλους, πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας νοθεύει πατριῶς καὶ συμβουλευεὶ καὶ προτρέπει ἵνα ἐνθυμούμενοι τὴν παραγγελίαν τοῦ μακαρίου Παύλου: «Ὑπὲρ ὑμῶν εὐαγγελίζεται παρ' ἡμῶν ἡ ἐκκλησία, ἡ λόγος τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, ἀνάθεμα ἔστω» τὴν φροδερὰν ταύτην ἀρὰν τοῦ Θεοῦ Ἀποστόλου τρέμοντες, ἀπέχητε τοῦ λοιποῦ τῆς ἀνομοσύνης ἐκείνου, ὅστις ἀνόμως ἐτόλμησε νὰ διδάξῃ, παρακούων τῆς Ἐκκλησίας...

Ὡς χριστιανοὶ λοιπόν, ὡς τέκνα γνήσια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὡς ἀγαθοὶ πολῖται καὶ φίλοι τῆς πατρίδος ἡμῶν, πείθεσθε μετὰ ταπεινώσεως εἰς τὰς καθεστῶσας ἀρχάς, τιμᾶτε διὰ τῆς ἐνόμου διαγωγῆς ὑμῶν τὸν τριεθέσαστον καὶ γαληνότατον ἡμῶν Βασιλέα, ὃν κατέστησεν ἡ πατρική τοῦ Θεοῦ πρόνοια, ὡς ἐτύλον ἀρωγῇ βασιλεύοντα ἀκλόνητον τὸ ἀγλῶν οἰκοδόμημα τῆς ἐλευθερίας καὶ αὐτονομίας τῆς Πατρίδος ἡμῶν, σέβασθε τοὺς κειμένους νόμους μὴ παρασυρόμενοι ἀπὸ τοὺς λόγους πονηρῶν καὶ κακοβούλων ἀνθρώπων εἰς ἀπειθεῖαν καὶ παρεκτροπὰς, αἵτινες φέρουσι ζημίαν μὲν εἰς ὅλην τὴν Πατρίδα, ὀλεθρον δὲ ψυχικὸν καὶ σωματικὸν εἰς τοὺς αὐτουργοὺς τούτων. Ἄλλ' εἰρηναίως ἐν ἀλληλοῖς καὶ ἁμοσούντες πρὸς τὴν διατήρησιν τῆς κοινῆς εὐταξίας τε καὶ ἀσφαλείας προσελκύητε τὴν εὐμένειαν τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν Βασιλέως καὶ τῆς αὐτοῦ Κυβερνήσεως καὶ τὸν ἔπαινον παρὰ πάντων. Ταῦτά εἰσι ὅσα καὶ δίκαια καὶ Θεοφιλή. Τοῦτο εἶνε ἀληθὲς συμφέρον καὶ τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὑμῶν αὐτῶν.

Ταῦτα ταῖνον γινώσκοντες οὕτω ποιεῖτε ἵνα καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος αὐτῆ παρ' ἡμῶν εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 15 Μαΐου 1852.

Ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν καὶ πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου	Νεοφύτος
Ὁ Καλαβρυτινὸς	Βασίλειος
Ὁ Αἰγίνης	Σακοῦλα

(Ι. Σ.) Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμανδρίτης Μιχαὴλ Ἀποστολιανῆ

Ἡ τόσον ἡμέρας αὐτῆ παραίνεσις τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ ἡ ἀφίξις τοῦ ἱεροκλήρικου παρῶργισε τοὺς ἀγαν φανατικούς, οἵτινες διέδωσαν ὅτι ἡ Σύνοδος διὰ τῆς ἐγκυκλίου τῆς ἀπηγόρευσε τὸ βάπτισμα πρὸ τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας, τὴν χρῆσιν τοῦ ἀγίου μύρου καὶ διέταξε τὴν κατάργησιν τῶν νηστειῶν καὶ τὴν καθαιρέσιν τῶν ἁγίων εἰκόνων.

Τὰς μωρὰς ταύτας σπερμολογίας πιστεύσας ὁ ὄχλος ἐξηρεθίσθη σφόδρα, καὶ αἱ λιτανεῖαι καὶ αἱ ἀρκί κατὰ τῶν καταδικαζόντων τὸν Παπουλάκη ἐξηκολούθησαν ἀπειλητικότεραι. Σημειωτέον ὅμως ὅτι καὶ οἱ ἱερεῖς ἐξήπτον ἐπιμῶν τὰ πνεύματα διακίδοντες ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀπὸ κοινῆ μετὰ τῆς Συνόδου ἐργάζονται ὅπως καταστρέψωσι τὸ ὀρθόδοξον δόγμα, ὅτι ἡ ἐγκύκλιος τῆς Συνόδου ἀφορίζει τοὺς ἀκλόηθους τὰς ὁρηκευτικὰς νοθεσίας τοῦ Παπουλάκη καὶ ἀπαγορεύει τὸ βάπτισμα καὶ ὅτι ἂν δὲν σπεύσωσι ν' ἀντιτάξωσι τὴν βίαν εἰς τὰ ἀντιχριστιανικὰ ταῦτα μέτρα, ἡ ὁρηκεὺς καταστρέφεται. Τοῦτο τοῦλάχιστον διαβεβαίωσι ὁ διευθύνων τὸ Ἐπαρχεῖον Σπετσῶν Γραμματεὺς διὰ τῆς ἀπὸ 23 Μαΐου 1852 πρὸς τὸν Νομάρχην Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας ἀναφορᾶς του. Κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐτελοῦντο παρακλήσεις εἰς τὸν ἐν Σπέτσαις ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἀς ἡ ἀρχὴ μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐπιτρόπου ἀπηγόρευσαν διότι ἐξ αὐτῶν προήρχοντο αἱ ὑπὲρ τοῦ Παπουλάκη διαδηλώσεις. Οἱ ἱερεῖς τότε διέδωσαν εἰς τὸ πλῆθος ὅτι παρημποδίζοντο ἀπὸ τῶν ἱεροπραξίας τῶν καὶ τὴν ἐσπέραν τῆς 22 Μαΐου τρισχίλιοι πολῖται, ἐν οἷς καὶ πλείστοι γυναῖκες, συσσωματωθέντες, ἀφοῦ ἐλιθοβόλησαν τὴν οἰκίαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐπιτρόπου καὶ σημερινῶς ἐβλάψαν αὐτήν, ἐπολιορκήσαν τὸ Ἐπαρχεῖον μετὰ στασιαστικῶν κραυγῶν, ζητοῦντες τὴν σφαγίδαν τοῦ Ἐπαρχοῦ (!) καὶ τὰ περὶ τοῦ Χριστοφῶρου πραγματευόμενα ἔγγραφα, καθὼς καὶ τὸ πρωτότυπον τῆς ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὅπως πανηγυρικῶς πυρπολήσωσιν αὐτό. Μετὰ πολλὰς παραίνεσις ἐπειθήσαν τέλος ν' ἀπέλθωσιν, ἀφοῦ ὅμως ἔλαθον τὴν ἄδειαν νὰ τελέσωσιν ἀγρυπνίαν εἰς τὸν ναόν. Τὸ ἐπαρχεῖον ἐξήτησε συνοδρομῆν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως πρὸς διατήρησιν τῆς δημοσίας τάξεως καὶ προέτεινε τὴν σύστασιν πολιτοφυλακῆς ὑπὸ τὴν διοίκησιν τῶν ἐν τῇ νήσῳ διαθεσίμων ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ καὶ τῆν ἐν τῷ λιμένι διαρκῆ στήθμευσιν πολεμικοῦ πλοίου. Αἱ ἀταξίαι αὗται ἐπανεληφθήσαν καὶ ὕστερον μεθ' ὅλας τὰς γενομένας ἀνακρίσεις καὶ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς ἀρχῆς καὶ ἡ ἐν Σπέτσαις ἐρεθισμὸς ἐβράδυνε πολὺ νὰ κατευνασθῇ βαθυμῆδον καὶ νὰ ἐκλίπη. Διεδίδετο μάλιστα κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας ὅτι καὶ βωσικὴν σημαίαν ἐσκόπουν ν' ἀνυψώσωσιν οἱ ταραξίαι, ἀλλ' ἡ διάδοσις αὕτη εὐτυχῶς δὲν ἐπηλήθευσεν. Ὁ ἐπαρχος Σπετσῶν ἐξέδωκε τότε καὶ προκήρυξιν παρηκειτικὴν πρὸς τοὺς κατοίκους, διαψεύδιον καὶ τὰς γελοίας σπερμολογίας περὶ τῶν ἱεροσῶλων δῆθεν σκοπῶν τῆς Κυβερνήσεως. Ἐκ τοῦ περιέργου τούτου ἐγγράφου ἐκδοθέντος τὴν 12 Ἰουνίου καὶ ὑπογεγραμμένου παρὰ τοῦ τότε ἐπ-

άρχου Γ. Μπουζουκίδου ἀποσπῶ τὰς ἐξῆς ἀξιωματικῶν περιηγητῶν.

«... Κάτοικοι τῶν Σπετσῶν.

«... Τὰ ὑλαγωγικὰ συμβῆντα τῆς 22—23 τοῦ ἐκπνεύσαντος, τὰ ὑποπὰ ἀπονενοημένοι τινὲς, ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις τῆς στασιαστικῆς διδασκαλίας τοῦ προκειμένου ἀγύρτου ἐτόλμησαν, προσέτριψαν τὴν μεγαλειτέρην κηλίδαν εἰς τὴν ἐνδοξὸν νῆσον σας, καίτοι παρὰ τῶν νοημόνων καὶ τῶν οἰκοκυραίων αὐτῆς ἀποκρουσθέντα, καίτοι ἀπὸ παραφορῶν ὁρηκευτικῶν καὶ ἄξιοκατάκριτον ἠνατισμὸν ὑπαγκυρεθῆντα ἡ ἀσυγχώρητος δὲ ἐπιμονὴ τινων ἀγύρου τοῦ αὐτοῦ ἐγνωσθῆ πλέον ὁ ἀληθὴς χαρακτήρ του νὰ ἐμμένωσιν εἰς τὴν πλάνην, νὰ θεωρῶσιν ἕνα αὐτῶν χρῆμα ἀγύρτου, ἕνα ἀπροκάλυπτον στασιαστὴν καὶ ὕβριστὴν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Κυβερνήσεως ὡς ἄγιον καὶ θεῖον ἄνδρα καὶ ὡς δυναμάνων τοῦ μᾶσου του καὶ τῶν λίθων ἐπ' ὧν ἐπάτησε νὰ ἐπενέγκωσι θαύματα, ἐνῶ εἶνε προσηρανῆ ἀσέβεια ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις τὸν ἀπεικρίζε, καὶ ἐκκλητικῶν ἀπέναντι τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἥποια τὸν κατὰδίκαιε, ἐξευτελίζει ἐπιμῶν τὴν ἠθικὴν ὑπόληψιν καὶ ἄξιον τῆς ἡρωικῆς πατρίδος σας εἰς τὰ ὄργανα τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ προκαλεῖ τὴν ἀστυροπῆτα τῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ἀπὸ πατριῶν αἰσθημάτων ἐδείχθη μακροθύμως μέχρι τοῦδε. Ἄς παύτη λοιπόν ἡ ἀσεβὴς περὶ τῆς ἀγνοίας καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ ἀγύρου τούτου πλάνη καὶ δόξ, ἀφοῦ τὴν φύσιν τῶν γελοίων τούτων θαυμάτων τὰ πράγματα κατέψευσαν ὡς πύση πᾶσα ἐξικριτικὴ εὐλάβεια εἰς τὰ ληρήματα τῆς διδασκαλίας του, ἥτις ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀπῆδει εἰς τὰς ἐνοῦς καὶ θείας ἀρχάς τοῦ ἱεροῦ μας Βῆμαγγελοῦ καὶ ἐπὶ πᾶσι πᾶσα ὑπὲρ αὐτοῦ εὐχὴ ἡ σεβασμοῦ διαδήλωσις ὡς πύση ἡ παρατηρηθεῖσα κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας μεγάλη κίνησις τοῦ νὰ μεταβιβαῖν τὸ πλῆθος εἰς τὴν παραλίαν, ἀφ' ἧς αὐτοὶ ἀναχωρῶν ἐνταῦθεν ἐμβαρκαρίσθη, διὰ νὰ λαμβάνη λίθους ὡς θαυματουργοὺς δῆθεν καὶ νὰ προσφέρῃ θαύματα ὡς ἐξελειφθῆ ἡ δαισιδαιμονία, ἥτις τοσοῦτος δυστυχῶς ἐπῆρσε καὶ τοσαύτην καθ' ἡμέραν συγκέντρωσιν ἐκεῖ προκαλεῖ, ὅτι τὸ ἀνορυχθὲν φῶς εἰς τὴν ἀνατολικομασημβρινὴν παραλίαν τῆς νήσου εἶνε θεῖον τι ἐνὶ λόγῳ ἀγίασμα, διότι ὁ ἀνορύξας αὐτὸ διὰ νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὴν εὐπιστίαν τῶν ἀπλουστέρων ψευδῶς διέδωκεν ὅτι ὠδηγήθη πρὸς τοῦτο παρὰ τοῦ ἀγύρου Χριστοφῶρου καθ' ἕνον.»

Ἔως ἐδῶ ἡ ἐπαρχὸς ἐν τῇ περιέργῳ ταύτῃ προκαλεῖται τοῦ δι' ὑφους ἀρκούντος ἱστορικοῦ, ἀναγνώσθη ν' ἀναλάβῃ καθήκοντα ἱεροκλήρικος προσπαθῶν νὰ καταπολεμήσῃ διὰ τῆς λογικῆς τοῦς περὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοφῶρου λή-

ρους. Εἰς τὴν ἐπομένην περίδον ἡ ἐπαρχὸς ἀποκράθει τὰς περὶ τῶν ἐπιβούλων δῆθεν σκοπῶν τῆς Κυβερνήσεως διαδόσεις:

«Κάτοικοι τῶν Σπετσῶν

«Ἡ Σ. Κυβέρνησις τῆς Α. Μ. τοῦ τρισετάστου ἡμῶν βασιλείας περὶ πολλοῦ ποιούμενη τὴν λαμπρότητα τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τὴν κυριαίωσιν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν πίστεως, συνέταξεν ἤδη καὶ ὑπέβαλεν εἰς τὰ νομοθετικὰ σώματα τὰ πρὸς διοργάνωσιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων κατὰ τοῦς θεῖους κανόνας καὶ τὰς ἐξῆς παραδόσεις: καὶ τὴν περὶ τούτου γενικὴν εὐχὴν ἀπαιτούμενα νομοσχέδια, τὰ ὅποια μάλιστα ἡ ἐθνικὴ ἀντιπροσωπεῖα ἠμολυμῶδον παρεδέχθη, ὥστε ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ταῦτα ἐμβαινὸν κατὰ τὴν κοινὴν εὐχὴν καὶ ἐπιθυμίαν εἰς ἐνεργείαν. Οὐδεμίαν λοιπόν κατὰ τῆς ὁρηκευτικῆς ἐπιβουλῆ ὑφίσταται ἤδη, οὐδεὶς κίνδυνος ἀπειλεῖ αὐτῆν ὡς ἡ κακοβουλία διακίδει, διότι τὴν ἱερὰν ἡμῶν ὁρηκεῖαν προστατεύει ὁ τριεθέσαστος ἡμῶν βασιλεὺς καὶ ἡ Κυβέρνησις Ἰου καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ συνείδησις ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Ἄς παύσωσι λοιπόν νὰ ἐπηρεάζωνται ἀπὸ ταιούτους παραλόγους φόβους ὅσοι ἐπίστατον τὴν κακίβουλων ταύτην ἰδέαν. Ἡ ὁρηκεὺς καταστρέφεται καὶ ἀντὶ τῆς νομίμου ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς τῆς Ἱερᾶς τούτέστι Συνόδου τῆς ὀρθοτομούσης τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἥποιας τὰς παραινέσεις καὶ νοθεσίας ὀφείλομεν ἐπίσης νὰ εὐλαβώμεθα, ἀναγνωρίζομεν ἄλλην εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ λοκαλοῦ Χριστοφῶρου.»

Ἰδοὺ καὶ τὸ δικτακτικὸν οὕτως εἰπεῖν μέρος τῆς προκηρῆξεως:

«Οἱ γονεῖς τῶν παιδαρίων, τὰ ὅποια περιερόμενα εἰς τὴν πόλιν ἐπέφρουσι τὰς γνωστας ἐκείνας ἀπανενοημένας κραυγὰς προσκαλοῦνται νὰ τὰ ἐποτρέψωσι νὰ μὴ ἐπαναλάβωσι πλέον αὐτάς, διότι ἂν μὲν ταῦτα εἶνε ἀνώτερα τῶν 10 ἐτῶν, θέλουσιν συλλαμβάνεσθαι παρὰ τῆς περιπολούσης χωροφυλακῆς καὶ πολιτοφυλακῆς καὶ παραπέμπεσθαι εἰς τὸν ἀρμόδιον Εἰσαγγελεῖαν ἂν δὲ ὡς κατώτερα τῆς ἡλικίας ταύτης, θέλουσιν σημειοῦσθαι οἱ γονεῖς αὐτῶν καὶ ἐν ἀπουσίᾳ αὐτῶν αἱ μητέρες διὰ νὰ προκαλήται κατ' αὐτῶν ἡ δέουσα κατὰδίκαις. (11).»

«Ἐπὶ τέλος προσκαλοῦμεν τοὺς λαμβάνοντας εἰδήσεις ἢ τοὺς ἐρχομένους ἀπὸ ἄλλων μέρων ἐνταῦθα νὰ μὴ διαδίδωσι πράγματα ἐνδιαφέροντα τὰ συμφέροντα τῆς δημοσίας ἡσυχίας καὶ τάξεως, καὶ περὶ τῆς ὑπαρξέως τῶν ὁποίων δὲν εἶνε ἀκριβῶς πεπεισμένοι, χωρὶς προηγουμένους νὰ προσέρχωνται εἰς τὸ Ἐπαρχεῖον καὶ συζητῶνται αἱ εἰδήσεις τῶν μετὰς ἐπισήμοις, διότι ἄλλως θέλουσιν χαρακτηρίζεσθαι ὡς σπερμολογῶν καὶ προκαλοῦνται κατ' αὐτῶν αἱ νόμιοι τιμωρίαι.»

... α' Η παρούσα θέλει αναγνωσθῆ ἐπ' ἐκκλησιαστικῆς καὶ δημοσιευθῆ εἰς ἅλα τῆ δημοσιώτερης τῆς νήσου μέρη ἐπιμελεῖς τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς. »

Ἡ διάταξις αὕτη τοῦ Ἐπαρχοῦ τοῦτο μόνον εἶχε τὸ κακὸν ὅτι ἀνταπρᾶττεύετο πρὸς ἕν ἀξίωμα τῆς Γραφῆς. Ἀντὶ νὰ τιμωρῶνται τὰ τέκνα διὰ τὰς ἀμαρτίας τῶν γονέων, ἀπειναντίως ἐπέβάρυνον τοὺς γονεῖς αἱ ἀμαρτίαι τῶν τέκνων καὶ μάλιστα τῶν μὴ ὑπερβάλλοντων τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας τῶν.

Ἐν Κρανιδίῳ ἐπίσης πολλὰ συνέβησαν ἀτοπα καὶ σοβαρὰ ὄχλαγωγικὰ κινήματα μετὰ τὴν αὐτόθι ἰδίως ἀφίξιν τοῦ ἱεροκήρυκος Νεοφύτου. Ἡ παρουσία τοῦ κληρικοῦ τούτου ἐθεωρήθη ὡς ἐπιβίρωσις τῶν περὶ θρησκείας κωμικῶν διαδόσεων καὶ ὡς ἀσφαλὲς γνώρισμα τῆς ἐπικειμένης πραγματοποιήσεως τῶν ἱεροσύλων σκοπῶν τῆς Κυβερνήσεως. Διὸ ὁ ὄχλος σφοδρὰ ὠργίσθη καὶ προέβη εἰς ἐχθρικώτατα κατ' αὐτοῦ διαδηλώσεις, ληθοβολήσας καὶ τὴν οἰκίαν ἐν ἣ διέμενον. Ὅτε δὲ ὁ ἱεροκήρυξ ἠναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ ἀπὸ τοῦ τόπου, τὸ πλῆθος προέπεμψεν αὐτὸν καὶ μέχρι τῆς παραλίας μετ' ὀνειδιστικῶν κραυγῶν καὶ ἀπρεπῶν χειρονομιῶν. Ὁ φανατισμὸς οὗτος τῶν Κρανιδιωτῶν εἶχε παροξυσμοὺς κατὰ συχνὰ διαλείμματα. Οἱ θιασῶται τοῦ μοναχοῦ προέβαινον εἰς νυκτερινὰς διαδηλώσεις λαμπαραδηφοῦντες, ὑβρίζοντες καὶ ἀναβηματίζοντες τοὺς καταδιώκοντας τὸν Χριστόφορον καὶ ὑπερχειριστον, ἐπιτιθέμενοι καὶ κατὰ τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας. Τοιοῦτο σοβαρὸν ὄχλαγωγικὸν κίνημα συνέβη ἐν Κρανιδίῳ τὴν νύκτα τῆς 16 πρὸς τὴν 17 Ἰουλίου, ἀφορμὴν δὲ εἰς αὐτὸ παρῆσαν εἰς σταυρὸς. Τὸ σύμβολον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης ὀλίγον ἔλειψε νὰ γείνη παρὰ τὸν αἰματηρὸς ρήξεως. Ἐπὶ τῇ διαδόσει ὅτι οἱ ἐν τῇ πόλει σταθμεύοντες ἄνδρες τῆς χωροφυλακῆς ἀπέσπασαν καὶ παρέλιθον ἕνα τῶν σταυρῶν τῶν τοποθετηθέντων εἰς διάφορα μέρη πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ κηρύγματος τοῦ Χριστοφύρου, οἱ μᾶλλον παράφοροι Παπουλακισταὶ συσσωματωθέντες προσεπάθησαν νὰ παραβιάσωσι τὸν στρατῶνα τῆς χωροφυλακῆς, χάρις δὲ μόνον εἰς τὴν μετριοπάθειαν τῶν ἐν αὐτῷ ἀνδρῶν καὶ τὴν παρέμβασιν τῶν ἐπιτοπίων ἀρχῶν ἀπεσοβήθη ἡ αἰματοχυσία.

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν σύλληψιν καὶ τὴν φυλάκισιν τοῦ Παπουλάκη, διεσώζετο ἐν Κρανιδίῳ ἡ πρὸς αὐτὸν ἀφοσίωσις παραδόξως μάλιστα τὸ ὄνομα τοῦ κήρυκος ἀνεμιγνύετο καὶ ἐχρησιμοποιοῦτο καὶ εἰς τοὺς ἐγχωρίους ἐκλογικούς ἀγῶνας. Κατ' ἀναφορὰν τῆς Μοιραρχίας Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας πρὸς τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Χωροφυλακῆς, ἀνευρέθησαν τὴν 1 τοῦ μηνὸς Αὐγούστου τοιχοκολλημένα ἐν τινι καφενείῳ

τοῦ Κρανιδίου χαρτία τινὰ ἀναγράφοντα ἀναβοηράφως διὰ κεφαλαίων γραμμάτων τὰ ἑξῆς: «Ὅποιος γνωρίζει τὴν πίστιν καὶ μὴ κοιμᾶται.» Κατὰ τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ Μοιραρχοῦ ταῦτα αἶσαν λείψανα τοῦ φανατισμοῦ τῶν Παπουλακικῶν, διὰ τοῦ ὁποῦ προσηκούσιν τὰ κόμματα νὰ ἐπιωφεληθῶν, καθότι κατ' αὐτὰς πρόκειται νὰ ἐνεργηθῶσιν ἐκεῖσε δημοτικαὶ ἐκλογαί.»

Ὁ ἐν Κρανιδίῳ ἐρεθισμὸς οὗτος ἐνεκα τοῦ Παπουλάκη ἔσχεν ἐπιλογον ἀστειοτάτον. Ἐπίδομεν ἁπλοῦς ἔτυχεν ὑπόδοχῆς αὐτόθι ὁ ἱεροκήρυξ Νεόφυτος ὁ Κωνσταντινίδης καὶ πῶς ἀπεπέμφθη ἐχθρικώτατα μνηστριζόμενος δι' ὀνειδιστικῶν κραυγῶν καὶ μοιραρχιῶν. Μετ' ὀλίγον χρόνον λυθέντος ἤδη τοῦ ἐπισκοπικοῦ ζητήματος καὶ πληρωθεισῶν τῶν ἀνὰ τὸ κράτος ἱδρυθεισῶν ἐπισκοπικῶν ἐδρῶν ὁ Νεόφυτος ἐξελέγη ἐπίσκοπος Ὑδρας καὶ Τροιζίνος, ἐκτελῶν δὲ τὴν ἀρχιερατικὴν του περιοδείαν, μετέβη καὶ εἰς τὸ Κρανιδίον ὑπαγόμενον εἰς τὴν πνευματικὴν του δικαιοδοσίαν καὶ ἱερουργήσας ἐν τῷ αὐτόθι κυριωτέρῳ κατ' ὅσον μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν προέβη ἀπὸ τῆς Ὁραίας Πύλης ἰνα εὐλογήσῃ τὸ ἐκκλησιαζόμενον πλήρωμα, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως πάντας τοὺς ἐν τῷ ναῷ χαρμαίπρηνας πεσόντας καὶ μεγάλη τῇ φωνῇ παρακαλοῦντας αὐτὸν νὰ πατήσῃ ἐπὶ τῶν χειρῶν τῶν. Ὁ ἐπίσκοπος ἠπύρησε διὰ τὸ παραδόξον τῆς ἀπαιτήσεως, ἐπληροφόρηθη ὅμως ὅτι οἱ ταῦτην προβάλλοντες ἦσαν οἱ ἄλλοτε μοιραρχοῦντες αὐτὸν, προήρχετο δὲ ἡ ἐπιθυμία ἐκ τῆς ἐπιπρατουσίας προλήψεως ὅτι οἱ οὕτω πως ἀσχημονήσαντες πρὸς ἀρχιερέα ἔστω καὶ βραδύτερον προαχθέντα εἰς τὸ ἐπισκοπικὸν ἀξίωμα, ἔμενον μετὰ θάνατον ἄλυτοι καὶ τυμπανιστοὶ ἐὰν δὲν ἤθελον ὑποβληθῆ εἰς αὐτὸν τὸν ἐξέλασμον. Εἰς μάτην ὁ ἐπίσκοπος προσεπάθησε ν' ἀπορῶγῃ τὴν ἀρχιερατικὴν διαβεβαίωσιν αὐτοὺς ὅτι ὁ θεὸς εἶνε μακρόθυμος, ὅτι τὸ ἀμάρτημα ἦτο ἀσήμαντον, ὅτι αὐτὸς ἤδη τοὺς ἐσυγχώρησεν ἐκ καρδίας. Ἐδέησεν ἐπὶ τέλος νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν ἀπαιτησίαν τῶν καὶ περιῆλθε τὸν ναὸν πατῶν ἐπὶ τῶν ἠπλωμένων τῶν πιστῶν χειρῶν. Τὸ χειρότερον δὲ ἦτο ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἱεράρχης ἦτο λίαν σωματώδης καὶ, καθὰ διηγείτο εὐφῶς ὁ ἴδιος, μὲ ὄλην του τὴν προσοχὴν καὶ τὴν καλὴν του θέλησιν δὲν ἠδύνατο νὰ πατῆ πολὺ ἐλαφρᾶ.

Ἄστε καὶ αὐτὴ ἡ ἐπίγειος τιμωρία τοῦ ἀμαρτήματος δὲν ὑπῆρξεν ὄλος ἀνώδυνος.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΛΑΝΙΝΟΣ.

Ἡ μελαγχολία ἐσιήλασεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τῆς ἀκνηρίας.

»

Ἡ ἀπόδειξις πλάνης εἶνε ἀποκάλυψις ἀληθείας.

ΧΑΡΑΛΔΟΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ
Βυζαντινὸν ἱστορῆμα.

(Συνέχεια, ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Πλαγιθεὶς δὲ οὕτω ἐπὶ τινὰ λεπτὰ ἐν τῷ λαμπρῷ ἐκείνῳ ἔλασι, ἐξῆλθε τῶν παρυσκίων συστάδων, καὶ ἀπέμεινε κατάπληκτος πρὸ τῆς ἀπαρρητίλου μεγαλοφυΐας, ἣτις αἴφνης ἐνώπιον αὐτοῦ ἐξετυλίγη. Τοῦ τρικλίνου εὐρισκομένου ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς κλιτύος, τῆς ἠρώσης πρὸς τὴν Προποντιδᾶ, ὁ παραδέσσιος κατέληγεν εἰς μαρμαρίνον κινκλίδᾶ, ἣτις ἐδάσποζε θησπέσιον θαλάσσιον. Ἐκεῖ μετὰ τοὺς ἀπορῶγας βράχους τοὺς κατιόντας μέχρι τῆς θαλάσσης, ἐξεταιετο τὸ γελῶν τῆς Προποντιδος κάτοπτρον, ἐφ' οὗ ἐλαφρὸν ἐπέτα τὸ βλέμμα μέχρι τῶν μεμακρυσμένων τῆς Ἰωνικῆς ἀκτῶν. Δεξιῶς ἐπεφάνετο, ἐπὶ τῶν λόφων αὐτῆς ἐρειδομένη, πᾶσα ἡ φιλόδονος πρωτεύουσα, καὶ ἀριστερῶς διεκρίνετο τὸ ἐξίσιον τοῦ Βοσπόρου πανόραμα. Ἦν δὲ ἰδίως μεγαλοπρεπῆς κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἐν λόγω μαγευτικῇ σκηνογραφίᾳ, καθ' ὅσον ἡ χρυσὸς τοῦ Φοίβου δίσκος, ἠρέμα ὕψισθεν τῆς Παιγικήπου κατερχόμενος, ἐκάλυπτε τὴν φύσιν πᾶσαν δι' ἀληθοῦς πορφύρας ἱλαροῦ φωτός.

Τὶ πλάσις θησπέσιᾶ! ἐφώνησεν ὁ Χαράλδος, καὶ ὅμως ὁ ἀνθρώπος ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς ἤμεται καὶ θνήσκει. Τὶ καλοῦμεν εὐτυχίαν; Πόθεν οἱ διαπύρσοι ἠρώων πόθοι; Χθές ἤμην ἡσυχος, καὶ σήμερον φλέγομαι ἅπκε δι' ὄν φθαρτὸν ὡς ἐμὲ, διότι ἔχει λευκὴν τὴν ἐπιδερμίδα καὶ κανονικὰς τοῦ σώματος τὰς γραμμάς, σήμερον ἐν αὐτοῦ νεῦμα μ' ἐνθουσιᾷ ἢ μὲ καταθραύει, καὶ ἅπαν ἐλείπει δι' ἐμὲ τὸ λαμπρὸν, τὸ κίωμα τοῦτο σύμπαν. Ποία τῶν τοιούτων αἰσθημάτων ἡ πηγή; Ποία ἡ ἀλήθεια τοῦ ἀνθρώπου φύσις; Ἐπλάσθη θεὸς ἡ σκώληξ; Ἠλῆν, τί σημαίνει τῶν αἰτίων ἡ ἐξέλεξις, ἀφοῦ ὑπάρχει τὸ γεγονός; Μαρία, Μαρία, σὲ λατρεύω, καὶ ἀπόλλυμαι διὰ σὲ!

Ὅτε, γεγωνεύσῃ τῇ φωνῇ, ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ὁ Χαράλδος ἤκουσεν ἐλαφρὸν θόρυβον εἰς τοὺς ἐγγὺς θάμνους, ἀλλ' ἀπέδρακεν αὐτὸν εἰς τὴν αὐρανὴν ἰδὼν δὲ πρὸ αὐτοῦ μαρμαρίνον θρακίον ἐκάθησε, καὶ μετ' ὀλίγον ἐκρυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν. Ἠσκήπτετο ἡ ἔκλεισις; Τίς οἶδε. Κλαίουσι καὶ οἱ ἴρωες; Ἐρωτήσατε τὴν Ὀμφάλην.

Παρήλθον οὕτως ὀλίγα λεπτά, ὅτε ἠσθάνθη αἴφνης ἐλαφρὸν δάκτυλον τὸν ὄμον αὐτοῦ προσθίγοντα. Ἠγείρεν ἐν ἀπορίᾳ τὴν κεφαλὴν, καὶ εἰς τὸ ἀμυδρὸν πλέον λυκόφως διεκρίνεν ἡμιχλωδὴ μορφήν πρὸ αὐτοῦ ἰσταμένην· ἀλλ' ἐξυ-

δερκεστέραν εἶχε τὴν καρδίαν, καθ' ὅσον ἐν ἀργότερον δευτερόλεπτον, ἠπτόμενος εἰς τοὺς πόδας τῆς Μαρίας ἀνεφάνει.

— Σὺ, ὦ Βασίλισσα, σὺ παρ' ἐμοί, καὶ εἰς ταιούτην στιγμὴν!

— Ἐγέβηθι, ἀντείπεν ἐκείνη. Ἠλθον ὅπως ἡμιλήσωμεν σοβαρῶς.

Ἄλλ' ὁ Χαράλδος, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως, ἔδραξε τὴν μικρὰν αὐτῆς χεῖρα, ἣν ἐκάλυψε παραφόρων ἀσπαρμῶν.

— Τότε ἀναχωρῶ, εἶπεν ἐκείνη ὁπεσθοχωροῦσα.

— Πρὸς θεοῦ, ἀνεύραξεν ἱκεταυτικῶς ὁ Χαράλδος· διάτασαι καὶ ὑπαίτω τυφλῶς, ἀλλὰ μείνον.

— Πρὸ καιροῦ ἐπεζήτησαν τὴν ἐξήγησιν ταύτην, ἣτις κατέστη ἀπαρρητίτος. Σὲ εἶδον μακρονόμον καὶ σὲ ἠκολούθησα· τρέμα εἰσέτι ἐπὶ τῇ τύχη μου. ἀλλ' ἐκπληρῶ καθήκον. Εἰς ἡμᾶς, τὰς κεκλεισμένας εἰς τοὺς χρυσούς τούτους κλωβούς, ὀλίγη μένει περὶ τὰ μέσα ἐκλογή. Ἐὰν ἐδίσταζον, ἴσως παρήργοντο μῆνες ἀνευ καταλλήλου εὐκαιρίας.

— Μὲ κατέστησας ἀράτως εὐδαίμονα, καὶ ἡ ζωὴ μου μετεβλήθη εἰς ἕμνον εὐγνωμοσύνης καὶ λατρείας.

— Καὶ ὅμως ἔρχομαι ὅπως εἶπω δυσάρεστα. Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς παραδόξος καὶ ἀσυνήθης συνέδεσεν ἡμᾶς οἰκειότης. Ἡ μεμακρυσμένη πρόελευσις σου, ἡ ἀφέλεια τῶν τρόπων βεβαίως συνετέλεσεν, ἀλλ' ὑπῆρξεν ἔνοχος μὴ προδούσα τὰς συνεπίαιας. Ἠδὴ ἐγκαίρως ἀνακύπτω μνησθητὶ με. Τὰ πάντα διαχωρίζουσιν ἡμᾶς, καὶ πρῶτα ἴσως τὰ ἐπενεγκόντα τὴν προσέγγισιν.

— Προκαλῶ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ἀπήνητησεν ὁ Χαράλδος παραφόρος.

— Εἰς μάτην! Ἀησιμόνησον τὴν παροδικὴν ταύτην ἐντύπωσιν, τὰς ὀλίγας ἡμέρας, ὣν σὲ παρέσυρε τὸ μεθυστικὸν ἄρωμα. Ὑπάρχουσιν εἰς Βυζάντιον πολλὰ καλλοναί· ζήτησον ἐκεῖ εὐχερῆ παραγορίαν.

— Ὀλίγον μὲ γνωρίζεις, ἀπήνητησε σοβαρῶς ὁ νέος Ἰάκχος, καὶ διὰ τοῦτο σὲ δικαιοῦ. Ἴσως ἐνταῦθα, ὑπὸ τὸν μειδιῶντα τῆς Ἑλλάδος οὐρανόν, καὶ εἰς τοὺς διασθεῖς τούτους παραδείσους, εἰσὶ φυσικὰ τὰ παροδικὰ αἰσθημάτων· ἀλλὰ διαφέρουσι τὰ τέκνα τοῦ βορέα. Τῆς καρδίας ἡμῶν οἱ πάγοι, ἀμα τακῶσι, μετατρέπονται εἰς ἀκοίμητον πῦρ, καὶ ὁμοσάντες φίλτρον αἰώνιον, τηροῦμεν τὸν ὄραον μέχρι τοῦ τάφου.

— Καὶ ὅμως καλῶς ἐνόησες ὅτι πᾶσα ἐγγυτέρα σχέσις ἀποβαίνει ἀδύνατος.

— Εἰμὲ βεβαίως πολυμήρος, ἀνυψῶν τὰ ἔμματα μέχρις ἀνεψιάς κραταιοῦ Ἀυτοκράτορος, ἀλλ' ἀνῆκω εἰς γένος καταγόμενον ἐξ αὐτῶν τῶν Ἀζῶν, τῶν ἡμετέρων θεῶν.

— Λέγεις τούτο, και λησμονείς ότι ή διαφορά τής πίστωσης άποτελεί άκρωτώς φραγμόν άνυπερβλήτων. Ήμας, αί γεννηθεΐσαι παρά τόν θρόνον, έσμέν άθύματα εις τάς χείρας του "Ανακτος, άπλά μέσα προς έξυπνήτησιν ύψηλών συμφορώντων. Ούτω συνεδέθη προς τόν Βασιλέα τής Αρμενίας, και τοιαύτη βεβαίως με άναμίνει και αύθις τύχη.

— Πάσα σου λέξις μύριοι θάνατοι.

— Σήμερον λήγουσι τά έπίσημα κλητώρικα. Τό "Ανάκτορον τούτο, εις ό εύχερως εισήρχεσαι, κλεισθήσεται μετ' όλιγον, επιφέρων άπόλυτον χωρισμόν. Η Αυτοκράτειρα έξέρχεται σπανιώτατα, και τότε ίσως μακρόθεν μόνον με ιδής, εις τήν εκκλησίαν μεταβαΐνουςαν. Ηθλον έπομένως όπως σοι είπω τό ύστατον «γαΐε», ήλθον διότι, πρό τής βιαίας ταύτης διασπάσεως, ήν αναγκάσει ή έξαφάνισις ένδεχομένης παρεξηγήσεως. Χωριζόμεθα δια παντός, άλλά γνωρίζε ότι μένει και παρ' έμοι ήδεία ή άναμνησις τής βραχείας ήμων γνωριμίας.

Τάς τελευταίας ταύτας λέξεις έπρόφερον ή Μαρία δια τρεμούσης φωνής και καταφανώς ώχριώσα. Ο Χαράλδος απέμεινε σιγών και μόλις καταστέλλων τόν έξογκούντα τό στήθος αυτού πάλλον τέλος υπέλαθε σχεδόν άγρίως.

— Σε άγαπήσ παραφόρως, άτελευτήτως, και μόνη του χωρισμού ή ιδέα, περί ου τοσοούτον ήσυχως μοι όμιλείς, με φονεύει. Φαντάσθητι άνατέλλουσαν τήν αύριον, τήν δευτέραν, τήν τρίτην ήμέραν φαντάσθητι παρερχομένης ούτω τάς έβδομάδας, τούς μήνας, άνευ μεταβολής, άνευ έλπίδος. Αφόρητον όλος τό τοιοούτον μαρτύριον.

— Ο χρόνος επιφέρει τήν ίσασιν.

— Ουδέποτε. Ως έχουσι τά πράγματα, μίαν μόνην γνωρίζω θεραπείαν. Επέ μοι, ουδέν ύψος φάρμακον, ουδέν μέσον, έστω και δυσχερέστατον;

— Ουδέν.

— Έάν έξήπιτόμην εις τούς πόδας του Αυτοκράτορος.

— Είς μάτην.

— Τότε ήγίκανε. "Αλλ' οιαδήποτε και έν υπάρξει ή τύχη σου, εις οιονδήποτε και έν δώσης τήν λευκήν ταύτην χείρα και τήν καρδίαν σου, ένθιμου ένίοτε ότι ή Χαράλδος σε ήγάπησεν.

Είπε και ώρησε προς τό μαρμαρίνον περίζωμα. Η πρόθεσις αυτού ήν καταφανής. Πέραν του φράκτου εκείνου υπήρχε κρημνώδες βάραθρον, καταλήγον εις τήν θάλασσαν, υπήρχεν ή λήθη πάσης συμφοράς; άλλ' ή Μαρία, ταχεία ως άστραπή, έξήπιθη μεταξύ του παραφρονος και τής άβύσσου. Και τότε;... "Οπως μή παρασύρη αύτην επί του στήθους, αλλομνήτως συνηνώθησαν τά πρό πολλού διψώντα χείλη εις μακρόν, άνεκλόητον άσπασμόν, και τό σύμπαν έξηφανίσθη.

Μια περήλθεν ώρα εξ εκείνων, αΐτινες άντανακλώσι τάς άκηράτους χαρμονάς τής "Εδής, ώρα δραπέτις ως τό παρόν και άτελευτήτος ως ή αιωνιότης, μεθ' ήν ή Μαρία, από του τραχίλου εισέτι του Χαράλδου κρημαμένη, διήνοιξε τούς ύγρους αύτης ήφθαλμούς, και συνελθούσα τέλος επί τή θία του πέριξ σκότους, άνεπήδησε περίτρομος.

— Χριστέ και Παναχία, άνεφώνησε, τί έπραξα;... Πού εύρίσκεισαι;... Η Αυτοκράτειρα!.

— "Ω, μείνωμεν ένταύθα μέχρι τής πρωΐας, κπήγησεν ή Χαράλδος, μείνωμεν δια παντός. Ήδεία μου λατρεία, σε άγαπή διατύρωε.

"Αλλ' ή Μαρία ήν ήδη έξαλλος εκ τής συγκινήσεως.

— Η Αυτοκράτειρα, έτραύλισεν, ή βασιλική συνοδεία, βεβαίως άπήλθον. "Ισως εκλείπειν ή παραδεισος, τό "Ανάκτορον. Θεέ μου, θεέ μου! Και υπό του φόβου πεπορευμένη, άπήλθεν ως βέλος.

Ο Χαράλδος έσπυσε κατόπιν αύτης, άλλ' εκείνη, πάσας του κήπου τάς άτραπούς γνωρίζουσα, έχωρει ταχύτατα, ένώ μόλις ήκολούθει ή ήμέτερος ήμας τήν άσκαφή μαρμαρυγήν τής λευκής αύτης έσθήτης. "Εφθασαν δε ούτω επί τής πρασίας, έφ' ής πρό μικρού έτι έτελείτο των όφραμών ή έστίασις, άλλ' ήν ήδη έρημος, και βεβαίως πρό Ικανού χρόνου, ως έμαρτύρει ή διάλυσις των τραπέζων. Δι' ενός βλέμματος άντελήθη τούτων ή Μαρία, και γνωρίζουσα ότι ή κήπος εκλείπει κατά τήν πρώτην φυλακήν, ώρησε πάλιν προς τήν θύραν, τήν έχουσαν εις τ' "Ανάκτορα. Θεία χάριτι αύτη διέμεινε εισέτι άνοικτή, ως εκ τής έκτάκτου βεβαίως ύπηρεσίας, και τότε ή Μαρία, στραφεΐσα ταχείως, έξήπιθη εις του Χαράλδου τάς άγκάλας, έδρεψεν επί των χειλέων αυτού τελευταϊον φλογερόν άσπασμόν, και άνελήθη.

Ο νέος "Ιάσλος απέμεινε άκίνητος και ώσει έν έκστάσει, άλλά συνήλθε κατ' άνάγκην, διότι έπεφάνη σχεδόν άμέσως των Ικανάτων ή φρουρά μετά του μεγάλου Παπλου, φέροντος τάς κλειδας. Έξελθών δε τότε, και διαβάζ εύχερως, χάρις εις τήν στολήν αυτού, πρό των διαφόρων φυλάκων, άπεμακρόνη.

ΠΕ.

"Οτι ουδόλως έκοιμήθη τήν νύκτα εκείνην ή Χαράλδος, καλώς έννοούσιν οι ήμέτερος άναγνωσται πλήρεις ή άνεκφράστου ήδονής παρήλθον προς τούτοις αί πρῶται μετ' αύτην ήμέραι, καθ' όσον διατηρείτο μεθυστικόν εισέτι τό άρωμα τής προσφάτου ετυχίας. "Οσάκις εκλείε τούς ήφθαλμούς, έβλεπε πρό αυτού μειδιώσαν τήν ήδείαν τής Μαρίας μορφήν, ήσθάνετο τήν ήδυπαθή ψαύσειν τής μεταξίνης αύτης κόμης, και πυρώδη θωπαίαν των άμβροσίων αύτης χειλέων διήρχετο δε ούτω μακράς ώρας άναπολην

ΜΕΡΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΓΙΑΙΤΕΡΟΥ ΣΙΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΥ ΜΟΥ

Φίλε μου, είμαι προθυμότερος ν' άναγνωρίσω τήν άξίαν σου, άρκεί νά παύσασ νά μου ήσαι έπιφοδος.

Ο θέλων νά με άπατήση εύκόλως καλά κάμνει νά μη κατακρίνη τούς έχθρους μου έμπροστά μου.

Η άγάπη είνε άδυναμία — Τό μίσος είνε ισχύς.

Όσον ε νοός αιρεται ύψηλότερον, επί τοσοούτον χάνει τήν άτίληφιν και τήν μνήμην των στοιχειωδών και των χρησίμων. Ύπάρχουν δεινοί γραμματικοί, οΐτινες θα έδυσκολεύοντο ν' άπαγγείλουν άπροσκόπως τό αλφάβητον.

Σου τείνω τήν χείρά μου — διότι δεν έχω τήν δύναμιν νά τήν ύψώσω μέχρι του προσώπου σου ...

Είμε μωροί οι ήττημένοι όσοι δεν άναγνωρίζουν και οι ίδιοι ότι δικαίως ήττήθησαν — εταν δεν έχουν έλπίδα ν' άνεγερθούν ποτέ πλέον.

Ποιος δεν προτιμά όδριν έξύπνου από έπαινον μωρού;

Ο Λαμαρτινος ελεγε κατά τό 1840 ότι ή ανθρωπος είνε άγγελος πσών εκ του ούρανού, όστις τείνει πάντοτε νά επανέλθη εις τήν πατρίδα του. "Εκτοτε δεν διέρρευσε παρά μία πεντηκονταετία σχεδόν μόνον. Τήν διαφοράν έμεις των δύο έπαχων έκτός άλλων θα ήδύνατο κάλλιστα νά χαρακτηρίση και τό έτι εις τόν νουν κανένος συγχρόνου ποιητού δεν θα ήτο φυσικόν νά επέλθη ή ιδέα νά μεταχειρισθη τοιαύτην τινά μεταφοράν, μετά τάς επανειλημμένας άερεναυτικάς άποπειράς, δι' έν άπέδειχθη ότι δεκα χιλιάδας μέτρων υπέρ τήν γην άν ύψωθη προς τήν πατρίδα του ή δραπέτης αύτός του ούρανού... άποθνήσκει έξ άσφυΐας.

Γνωρίζω πολλούς ανθρώπους ανώτερους του πέπου κανένα ανώτερον του κνισμού.

Ό,τι θεωρούμεν και ονομάζομεν συνήθως ή λιθιότητ α δεν είνε ίσως τόσον άπουσία ή άδυναμία πάσης ακέψεως, όσον διηγετική ένειροπέλησις.

Είρωνευόμεθα πολλάκις έξαιρετικώς και εκείνους ους πλείότερον θαυμάζομεν. Τό πράγμα δεν είνε περιέργων. Χθες εκύτταξα εις τόν καθρέπτην τό πρόσωπόν μου, όπερ μου έφαίνετο ώραιότατον, επί πολλήν ώραν και εις τό τέλος, διαμίας, μου έφάνη αίγινης τόσον άστεϊον... ώστε του έξάλα τήν γλώσσαν μου.

Και ή έλαφρότερος ανθρωπος θέλει τουλάχιστον τέσσαρας άλλους διά νά τόν μεταφέρουν εις τόν τάφον του.

Χθες διαβαίνων τήν έδδν Αϊόλου είδα ένα χοίρον κυλιόμενον εις τόν βόρβόρον παρά τό πελοδρόμιον και τόν κύριον ... διαβαίνοντα έφ' άμάξης. Και είπα: "Ός τόσον εις αυτόν τόν κοσμον κανέν πράγμα δεν είνε εις τόν τόπον του!

ΙΕΙΩΝ

και τάς ελαχίστας λεπτομερείας τής εύφροσύνου εκείνης έσπέρας, και περὶ οίς έπέτα ή καιρός. "Αλλά ταχείως διεδέχθη τήν πρώτην ταύτην έκστασιν διακικής πύθης νέας τινός προσεγγίσεως. Μάτην παρέστη εις τάς βασιλικάς προελεύσεις, μάτην έπλανήθη πολλάκις περί τ' "Ανάκτορα, ουδέν, άπολύτως ουδέν. Πρό αυτού ίσχυτο βοιάς και άσπλαγγνος ή καλλιμαρμαρος εκείνος όγκος, ή περικλειών τό ήδιστον του Πλάστου δημιούργημα, άλλ' άπρόσιτος, ως ή κογλίσις, ή κρύπτων εις του πόντου τόν βυθόν τόν άνεκτήμητον μαρμαρίτην. "Έλος, τή βοήθειά του "Ραχγάρου, ήστις έφαίνετο σιωπηλώς συμπαθών, εισέδου μέχρι του Χρυσοτρικλίνου, επί προφάσει άνακοινώσεως προς τόν Κουροπλάτην, διήλθε βροδέως τούς διαδρόμους, άπέκλινεν όσον ήδύνατο προς τό "Ανάκτορον τής Δάφνης, ένθα διατάτο ή Αυτοκράτειρα, άλλ' ουδέ μακρόθεν καν είδε διερχομένην τήν ελαφράν ταϊάν, ής τό άποτύποιμα έφερον έγγεγραμμέμον εις τά μυχίτατα τής καρδιάς.

Έν τούτοις ή καιρός παρήρχετο, και άφώρητος άπέβαινε ή βράσκιος κύστη. Φρούδη ώρα χαρμονής άνεκφράστου, και ειτα τό άπύθμιον χάος. Οία φοβερά δοκιμασία. Και ή Μαρία; Συνεμερίζετο άρα γε τήν όδύνην ταύτην; Ο Χαράλδος πικρά εξέφερε κατ' αύτης παραπονία. Βεβαίως κινδυνώδη περιεστοίχιζον αύτην πλήθη Μειγιστάνων και καταδοτών, άλλ' ή άποστολή μνημόνατός τινος απέμεινε δυνατή και όμως ουδέν, ουδέν. Τις οϊδαν; "Ισως ήδη μετεμελείτο, ίσως έτέρπετο επί τή επέλθειση βιαία λύσει. "Αγνοούσα και άποκηρύττουσα τήν χρυσήν χίμαιραν, τήν ούτω ταχείως διακλυθείσαν, ίσως άπεκάλει ήδη αυτόν ζένον και παρείσακτον, άλλάζονως περιελισσομένη εις τήν βασιλικήν αύτης πορφύρον. Γυναίκες, γυναίκες! Κίρακι! Άσπλαγγνοι και προδοτικαί!

Πλήρης τοιοούτων πικρών λογισμών έβάδιζε μίαν έσπέραν ή νέος "Ιάσλος υπό τάς στοάς του Αύγουστέως, ότε ταχείως παρελθόν έν τής Αύλης Κουτανάριον, έξήπιψεν αύτῷ μικράν δέσμην ύον. Ο Χαράλδος έκπληκτος εξέτικσεν αύτην και, ώ τής άνεκφράστου χαράς! μάλας βόστρυχος, όν άμέσως έγνώρισε, συνείχε, δικήν νήματος, τό άσπασιον δάρον, έφ' ου προσήλωσε τά χείλην, μεθύομενος υπό του άρώματος του ήδους εκείνου πλοκάμου πολύ μάλλον ή των άνθίων.

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΗΝΕ

(Έπεται συνέχεια).

Η ευγένεια ήμοιάζει τό βέον ύδαρ, όπερ λειάινει και τούς τραχυτάτους χάλικας.

Τούς ανθρώπους δύναται τις νά κρίνη εκ των κρίσεών των.

Ο ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΠΙΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ — ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ — ΣΥΡΜΟΣ

Ο πίλος, ὅτε ἀνδρικός καὶ ὁ γυναικεῖος, δὲν εἶνε ξένος πρὸς τοὺς κανόνες τῆς αἰσθητικῆς. Ἐχει καὶ αὐτὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ὁμοίως τοῦ ὁρίζει τὸ σχῆμά του καὶ τὸ ἐξ οὗ κατασκευάζεται ὕλικόν, ἢ δὲ τέχνη δίδει τὸ σχῆμα καὶ τὸ τροποποιεῖ κατ' ἀρέσκειαν. Σκοπὸς τοῦ πίλου εἶνε νὰ προσυλάττη τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τῶν προσβολῶν τῆς ἀτμοσφαιρῆς, ἀπὸ τοῦ ψύχους καὶ ἀπὸ τοῦ καύσωνος, νὰ διατηρῇ τὴν ὠραιότητα τοῦ προσώπου, ἀποτελῶν συγχρόνως μέρος τοῦ ὅλου ἱματισμοῦ, τοῦ ὁποίου εἶνε πρᾶγματι ἡ κορώνη.

Ἐκ τοῦ τριπλοῦ τούτου σκοποῦ πηγάζουν καὶ οἱ ὅροι καθ' οὓς μορφοῦται ὁ πίλος. Διὰ νὰ προσυλάττη τὴν κεφαλὴν, πρέπει νὰ τὴν καλύπτῃ διὰ νὰ διατηρῇ τὴν ὠραιότητα τοῦ προσώπου, ἤτοι διὰ ν' ἀπομακρύνῃ ἀπ' αὐτοῦ πᾶσαν βλάβην, ὁφείλει νὰ φέρῃ προεξοχὴν ἐμπροσθεν, καὶ διὰ νὰ εἶνε τέλος κορώνης καὶ συμπλήρωμα τῆς ὅλης ἐνδυμασίας, πρέπει νὰ συνδέσεται ἄρμονικῶς πρὸς αὐτήν.

Ἄλλ' ὅπως μεταβάλλεται καὶ τροποποιεῖται ἡ ἐνδυμασία, οὕτω καὶ ὁ πίλος μεταβάλλεται κατὰ τὸν συρμόν καὶ τὰς ἄρας τοῦ ἔτους, κατὰ τὴν ἡλικίαν, τὴν κοινωνικὴν θέσιν, τὸν πλοῦτον, κτλ. Ὅλοι αὐταὶ αἱ παραλλαγῆς ἔχουν καὶ παρηλλαγμένους ἀπαιτήσεις, πρὸς ἃς δέον νὰ συμμορφωθῶσιν οἱ ὅροι τῆς κοινῆς παραδεδομένης αἰσθητικῆς. Ὁ μικρόσωμος ἄνθρωπος, ὁ φέρων μέγαν πῖλον, φαίνεται μικροσωμότερος καὶ κινεῖ εἰς γέλωτα τὸν θεώμενον, τὸ αὐτὸ δὲ πάσχει καὶ ἡ μικρὸν πηλιδιον φέρουσα σεβασμια κεφαλὴ, ἐν ᾧ ὁ θέλων νὰ φανῇ ἀπλοῦς καὶ ἀνεπιτήδευτος θά φροντίσῃ νὰ φορῆσῃ πῖλον ἀπλοῦν καὶ σεμνόν, ἀπλοῦν κατὰ τὸ σχῆμα καὶ μετριόφρον κατὰ τὸ χρῶμα.

Συμφώνως πρὸς τ' ἀνωτέρω δὲν ἴα ἦτο ἀδύνατον νὰ δημιουργηθῶσιν αἰσθητικοὶ τινες κανόνες, ὑποδεικνύοντες τὸν τρόπον καθ' ὃν ἔμπορεῖ τις νὰ ἐνδύθῃ καταλλήλως πρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ γένος του, πρὸς τὴν κοινωνικὴν θέσιν καὶ τὸν πλοῦτόν του. Ἄλλ' ἡ αἰσθητικὴ οὐδαμοῦ εἶνε τόσον ἀνωφελὴς καὶ περιττὴ, ὅσον ἐνταῦθα προκειμένου περὶ τοῦ γυναικεῖου πίλου. Ὁ συρμὸς τὴν περιφρονεῖ καὶ οὔτε κἂν ὑπ' ὄψει τὴν λαμβάνει καὶ παραδειγμα πρόβαλον ἔχομεν τὰς ἀκρίτους καὶ ἀλόγους μεταβολὰς τοῦ πίλου κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Ἴδιοις ὁμοίωσιν εἶδομεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ τραχήλου καθήμενον, ἢ ἐπὶ τῶν νώτων κρεμάμενον καὶ τὴν κεφαλὴν μέγιστον γυμνήν. Τὸν εἶδομεν χο-

ρεόντα ἐπὶ τοῦ μετώπου, ὥσανοι εἶχε μόνον τὴν ῥίνα νὰ προφυλάξῃ, ἐν ᾧ ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ τραχήλος ὑφίσταντο ἀγογγύστως πᾶσαν τῆς ἀτμοσφαιρῆς προσβολήν. Κατόπιν εἶδομεν, τῇ βοηθείᾳ ἀλλογενῶν τριχῶν, ἀνεγειρομένης γιγαντώδεις κομώσεις καὶ τὸν πῖλον ἐμμέσως μόνον συγκαίνωνόντα πρὸς τὴν κεφαλὴν!

Τὸν γυναικεῖον πῖλον δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν εἰς δύο κατηγορίας, ἑκατέραν βεβαίως ἐκ μυριομόρφων σχημάτων συγκροτουμένην. Καὶ ἡ μὲν αὐτῶν ἀντιπροσωπεύει τὸν λεγόμενον κλειστόν πῖλον, τὸν δανόμενον δηλαδὴ διὰ τρινωῶν κάτωθεν τῆς σιαγόνας, ἢ δὲ ἑτέρω περιλαμβανεῖ τὰ εἶδη τοῦ ἀνοικτοῦ πίλου, ὁ ὁποῖος προέκυψεν ἐκ τοῦ ἀνδρικοῦ καὶ ἐλευθέρως κἀθήται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἄλλ' ὁ πρᾶγματι ἔχων τὸν σκοπὸν νὰ προσυλάσῃ καὶ νὰ καλύπτῃ, καὶ νὰ δειξῇ σοβαρότητα καὶ ἀξιοπρέπειαν ἐξεμηδενίσθη πλέον καὶ οὐδένα τῶν ἀρχικῶν του σκοπῶν ἐκπληροῖ. Δὲν εἶνε ἄλλο τι παρὰ μόνον τεμάχιον, ῥάκος μάλλον, ἀτλαξίου, μεταξῆς, δαντέλλας ἢ σουλιού, ἀράστον τι δίκτυον χρησιμεῦσον εἰς πρόσδεσιν ταινιῶν καὶ πτερῶν. Ὁ ἀνοικτός πῖλος, τὸν ὁποῖον φορεῖ ἡ νεότης, αὐτὸς καλύπτει τοὐλάχιστον καὶ προσυλάττει ἐκπληροῖ ἐπὶ τέλους ἕνα σκοπόν. Οὕτω τὰ εἶδη καὶ τὰ σχήματα τῶν πῖλων μετέλλαξαν σκοπόν. Οἱ ὁφείλοντες νὰ ἔχουσιν ὠρισμένον σχῆμα, δὲν ἔχουν κἂνέν, εἶνε προϊόντα ἰδιοτρόπου φαντασίας, οἱ δὲ ὁφείλοντες νὰ δεῖξωσι τὴν ζωηρότητα, τὴν εὐκίνησιν καὶ τὴν χάριν τῆς νεότητος ἔχουν σταθερὰν μορφήν καὶ δυσκίνητον ὕλικόν.

Ἐνταῦθα ἡ αἰσθητικὴ οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ. Αὐτὴ δὲν ἔμπορεῖ νὰ κρίσῃ, ἂν πρέπει νὰ ἐκλεχθῇ ὁ κλειστός ἢ ὁ ἀνοικτός πῖλος, ἄλλ' ἡ περίστασις, ἡ ἡλικία, ἡ κοινωνικὴ θέσις κτλ. Ἡ ἐκλέγουσα τὸν πῖλόν της κυρίως θά ἐρωτήσῃ ἑαυτὴν καὶ θά ἐξετάσῃ ποῖον εἶδος πῖλου τῇ ἀρμόζει, ἐκ δὲ τῶν ποικιλομόρφων σχημάτων τὸ μὲν θά ἐκπληροῖ περισσότερο, ἄλλο δὲ ὀλιγώτερον τὸν σκοπὸν τούτον. Αὐτὰ ἡμῶς τὰ ποικιλομόρφα σχήματα δὲν τὰ δημιουργεῖ ἡ καλαισθησία. Ὁ συρμὸς τῶν πῖλων εἶνε μάλλον ἕστατος καὶ εὐμετάβλητος, ἐξαρκάται δὲ ἀπὸ ὅλων διαφόρους παραγόντας, παρὰ ἀπὸ τὰς ὀρέξεις τῆς καλαισθησίας. Εἶνε καὶ αὐτὸς τέκνον τῆς ἐποχῆς του καὶ ταύτην ἐπομένως ὁμοιάζει. Αἱ περιστάσεις δημιουργοῦν τὰ σχήματα τῶν πῖλων συμφώνως πρὸς τὸν χαρακτήρα των. Οἱ ἐλεύθεροι καὶ παραχώδεις χρόνοι γεννώσιν ἐλεύθερα σχήματα, τὰ χαλαρὰ ἢ ὀρη ποστιμοῦν πῖλους χαλαροὺς καὶ ἀμόρφους, ἐὰν δὲ ὁ κόσμος κλίνη πρὸς τὴν σεμνοτυφίαν καὶ τὴν προσποίησιν, προσλαμβάνουν καὶ οἱ πῖλοι κερκόμοιον χα-

ρακτῆρα. Αὐτὸ μᾶς διδάσκει ἡ ἱστορία τοῦ ἱματισμοῦ ἀπὸ τῶν ἀρχαιότατων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον.

Κατὰ τοὺς ἱπποτικὸς χρόνους τῶν γυναικῶν τὰ καλύμματα ἦσαν ἀπλά. Ἡ εἰς ἀπλοῦς βοστρύχους καταπίπτουσα κόμη ἐκρατεῖτο διὰ στεφάνων καὶ διαδημάτων, ἢ ἐκαλύπτετο ὑπὸ πῖλον, ὁμοιζόντων πρὸς εὐμορφον πηλιδιον. Ἀργότερον, περὶ τὰ τέλη τοῦ μεσαιῶνος, κατὰ τὴν ἔκλυσιν τῶν ἡθῶν καὶ τὴν σεμνοτυφίαν, ἔτε πανταχοῦ ἐφαίνοντο αἱ ἀντιθέσεις τοῦ ἐκλελυμένου καὶ διεφραμένου γήρατος ἀπ' ἐνός, καὶ τῆς ἀναβλαστάνουσης καὶ ὀργώσης νεότητος ἀπ' ἑτέρου, ἐγεννήθησαν ἐπὶ τῶν γυναικῶν κερκῶν τὰ μάλλον παρὰ ῥάκος καὶ ἀλλοπρόσαλλα φαινόμενα, κερματοειδῆ πῖλοι μήκους ἴσοι μέχρι τριῶν ποδῶν, μετὰ κλυπτῶν καθηκουμένων μέχρι τοῦ ἑδάφους, ὕψηλὰ κτίρια ἐξ ὑφάσματος, μικροὶ πηλιδιοί, γονθῆς προσκέφαλα καὶ ἄλλα παντοειδῆ ὀργώματα, γύρω τὴν κεφαλὴν περιβάλλοντα. Τινὲς ἐβοστρύχιζον τὴν κόμην, ἄλλοι ἐκυρτοῦσαν αὐτὴν ὑπὸ πῖλου καὶ κισουλῶσαι καὶ ἐξυρίζον τὰς τρίχας ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τῶν κροτάφων, διὰ νὰ μὴ δεῖξωσιν οὐδὲ ἔχνος κἂν τῆς κόμης των.

Ὀλίγιστα ἦσαν τὰ εἶδη τῶν κλειστῶν πῖλων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 16^{ου} αἰῶνος. Μετὰ τὰς παραχῆς καὶ τὰς ἀναστατώσεις τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τῆς ἀνκμορῶσεως καὶ τῆς ἀνεγεννήσεως ἡ ἐποχὴ διεφρομένη ἐπὶ τὸ ἀπλοῦστερον κάπως, προσέλαβεν ἐνικαίον τινα χαρακτήρα, τούτο δὲ κατεδείχθη πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν γυναικῶν κεφαλῶν. Ἡ ἐποχὴ ἦν ἀνδρική ὁ ἀνὴρ προεπορεύετο καὶ ἐδημιουργεῖ τοὺς συρμούς, ἢ δὲ γυνὴ πιστῶς καὶ εὐπειθῶς τὸν ἠκολούθει κατὰ πόδας.

Ἄλλὰ μετὰ τὴν παραχώδην κίνησιν ἐπῆλθεν ἡ ἀντίδρασις ἀντίδρασις εἰς τὴν πολιτικὴν, ἀντίδρασις εἰς τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἀντίδρασις εἰς τὴν ἡθικὴν. Ὑπὸ τὴν ἰσπανικὴν κυριαρχίαν ἀπεσκληρυνθήσαν τὰ ἦθη καὶ τὰ ἐνδύματα. Τὸ σῶμα περιέκλειον παραγεμισμένα προσκέφαλα, περὶ τὸν λαμῶν ἐξεστίνετο δίκην μυλαπέτρας πλατὺ καὶ σκληρὸν ὕφασμα, ἐπέγον τόπον ποικιλαιμίου, ἐπειδὴ δὲ ἡ κόμη δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπερπηθῆσῃ τὸν ἀνυπέβλητον τούτον φραγμόν, ὄφειλε νὰ τραπῇ πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν καὶ ἐτράπη πρὸς τὰ ἄνω.

Ἡμισὺς παρῆλθεν αἰὼν καὶ ἠλλαξαν οἱ χρόνοι, μετ' αὐτῶν δὲ ἠλλαξαν καὶ τὰ γυναικεῖα καλύμματα. Ὁ κόσμος ἐπανῆλθε πάλιν πρὸς τὸ φυσικόν, οἱ τε ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες ἀπέριψαν τὰ παραγεμισμένα φορέματα, ἀπέβαλον τὰ βαρέα περιώμια, ἀπῆλλαξαν τὸν λαμῶν τῶν παντός φραγμοῦ καὶ ἀφῆκαν τὴν κόμην

τῶν νὰ πίπτῃ πάλιν, ὡς καὶ πρότερον, ἐλευθέρᾳ ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἄλλ' ὁ κόσμος ἐγένετο τότε συγχρόνως καὶ πολεμικός· ἐπῆλθε μετ' ὀλίγον ἡ ἐξαγρίωσις τοῦ τριακονταετοῦς πολέμου, ὁ στρατιωτικὴς κατέστη ἀντιπρόσωπος τοῦ συρμοῦ, ἢ δὲ αἰθουσα ἠκολούθει τὰς πολεμικὰς καὶ ἀγρίας τοῦ ἰδιοτροπίας. Αἱ γυναῖκες προσεπάθουν ν' ἀπομνηθῶσιν εἰς πάντα τοὺς ἄνδρας, ἰδίᾳ ἡμῶς εἰς τὸν πῖλον. Στρατιώται καὶ ἄσται, μεγιστάνες καὶ κομψομένοι, ὅλοι ἀδιακρίτως ἐφόρον ἐπὶ τῆς μακρῆς τῶν κόμης χαλαρὸν ἐξ ἐρίου πῖλον, οἱ μὲν πτερωτόν καὶ ἐπιβλητικὸν διαστάσεων, οἱ δὲ πενιχρὸν καὶ ἄπλοῦν. Παρόμοιον πῖλον ἐφόρον καὶ αἱ γυναῖκες, αἱ κυρίαί τῆς ἀλλῆς καὶ αἱ ἀπλοὶ καὶ οἰκουραὶ, αἱ κυρίαί καὶ αἱ νέαι, αἱ πολιτίδες καὶ αἱ χωρिकाί. Πανομοιότυπα τοῦ πῖλου τούτου, μὲ μικρὰς μόνον παραλλαγὰς κατὰ τὰς λεπτομερείας, βλέπομεν εἰς τὰς εἰκόνας τοῦ Ροῦβεν, τοῦ Ρέμβρανδ καὶ τοῦ φάν Δυκ. Ἡ ἀκμή του διήρκεσεν ἐν Περμανία ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ τριακονταετοῦς πολέμου, κατόπιν συνάθυσεν ἐν Ἀγγλίᾳ τὰς περιπετείας τῆς ἐπαναστάσεως· ἐκεῖ δ' ἐστόλιζε τὰς κεφαλὰς τῶν τε κυριῶν τῆς αὐλῆς καὶ τῶν σεμνοτύπων γυναικῶν τῶν Πουριτανῶν.

Ἄλλὰ μετὰ τὸν τριακονταετῆ πόλεμον κατέπεσε καὶ ἐξεμηδενίσθη ἡ ἐξουσία του. Ἀπὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ' ὁ συρμὸς γίνεται γαλλικός, οὕτως δὲ ἀπορρίπτει πᾶν ὠρισμένον εἶδος πῖλου. Αἱ κομώσεις τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τῶν μέσων τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος, τεχνητῶς διατασσόμεναι, δι' ἀλοφῶν στιλβούμεναι καὶ ἐπιπασσόμεναι δι' ἀφρόνων καὶ χιονολεῦκου ποῦδρας, δὲν ἀνέχονται οὐδεμίαν πίεσιν. Ἀντὶ λοιπὸν πῖλων προῆλθον εἰς μέσον τὰ τρίχαπτα καὶ τούτων ἡ βιομηχανία ἀνεπτύχθη κολοσσιαίως κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἐν τε τῇ Βελγικῇ καὶ ἐν Γαλλίᾳ.

Μετὰ τὰ μέσα τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ἤρχιστε νὰ πνέῃ νέον πνεῦμα ἐν τῇ παγκοσμίᾳ ἱστορίᾳ. Ἐν ᾧ οἱ πατριῆκοι καὶ οἱ εὐπατριῆδοι τῆς Γαλλίας ἀμερόμηνως καὶ ἀκολάστως ὠρχοῦντο ἐπὶ τοῦ ἡφαιστείου, τούτο ἤρχισεν ὑποκώφως νὰ βρυχάται καὶ παρεσκευάζετο ἡ ἐπανάστασις, ἡ ἥποια ἐπρόκειτο νὰ καταρρίψῃ πᾶν ὄ,τι ἴστατο ὄρθιον, ἡ ἥποια ἐμῆλλε νὰ δώσῃ πλήρη ἐλευθερίαν εἰς ὅλα τὰ πάθη. Ἐπρεπεν ἐπομένως νὰ φανῇ ἡ νέα αὐτῆ ῥοπή καὶ εἰς τὸν συρμόν, ἐφάνη δὲ πραγματικῶς εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν γυναικῶν. Ἐν ᾧ κατέπιπτε τὸ κρινολίνον, ἡ κόμωσις ἀνυψοῦτο ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, προσέλαβεν ὄψιν ἀκνωθοχόρου, ἐξ οὗ καὶ τὸ τότε σύνθετος ὄνομα τῆς *hidrisson*, ἐξηκολούθει δὲ ὄλονεν ἀνυψομένη καὶ ἐξαπλομένη οὕτως, ὥστε ἐπὶ τέλους κατήντησε νὰ μὴ φαίνεται τὸ πρόσωπον.

Ἄλλ' ὁ σαρμὸς δὲν ἐκανοποιεῖτο εἰς μὴν ἕνα τοιαῦτα κατὰ θώματα τῆς ἐκ τῶν ἐλευθέρων ἰδεῶν μεθυσθείσης ἐκείνης ἐποχῆς. Ὅτε οἱ πύργοι τῶν κομμάσεων ἐφθασαν εἰς ὅσον ὕψους ἐπέτραιπεν ἡ φύσις, ἤρχισαν νὰ κτίζου ἐπ' αὐτῶν διάφορα κτίρια ἐξ ἐλαφροῦν ὕψασμάτων, οἷον ναοὺς, ἰστιοφόρα πλοῖα, καλὰ θοῦς πλήρεις ὀπιρῶν, πᾶν ὅ τι τέλος ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ ἡ ἐξηρημένη φαντασία τῆς κυρίας καὶ τοῦ κομμωτοῦ τῆς.

Μόλις ἄρως περῆλλον ὀλίγη ἔτη ἀκόμη καὶ ἤρχισε ν' ἀνακρίνεται εἰς τὰ ἐνδύματα νέος σαρμὸς, ὅπως ἀντικείμενος πρὸς τὴν τοιαύτην τῶν πύλων τερατώδη ἐξόγκωσιν. Ὁ σαρμὸς οὗτος ἦν ὁ λεγόμενος ἐλληγνικός, ξένος πρὸς πάντα φορτικὸν κόσμον καὶ ἐχθρὸς πάσης μεσαιωνικῆς κομμώσεως. Αἱ γυναῖκες εἶχον γυμνοὺς τοὺς πόδας καὶ τοὺς βραχίονας, ἀντὶ δὲ πύλων ἔφερον διαιδήματα, ἡ ἔδεινον τὴν κόμην των ἀπλῶς διὰ ταινιῶν ποικιλοχρῶν.

Ἄλλὰ καὶ ὁ ἀρχαῖος κύριος σαρμὸς, δυστυχῶς, δὲν διήρκεσε πολὺ. Τὸ στρατιωτικὸν πνεῦμα τῆς αὐτοκρατορίας ἀφῆρεσε τὴν ἐλευθερίαν του, ἔνευ τῆς ὁποίας δὲν ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ, ἀργότερον δὲ ἤρχισε ν' ἀνακρίνεται πάλιν ὁ πῖλος ὑφ' ὅσον μορφήν ἡμεῖς σήμερον τὸν ἀποκαλοῦμεν κλειστόν. Περὶ τὸ ἔτος 1815 τὸ μέγεθος του δὲν ὑπελείπετο πολὺ τοῦ μεγέθους, τὸ ὁποῖον εἶχε πρὸ εἰκοσιπενταετίας τὸ χυτροειδὲς σῶμα του ἐκάλυπτε τὴν ἀλλόκοτον κόμμωσιν, ἐμπροσθεν δὲ προεξείχε πλατύτατος γύρος, ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὕψασματος, ὁ ὁποῖος περιέδεντο κάτωθεν τῆς σιαγόνας. Τὴν μορφήν ταύτην διατήρησε μέχρι τοῦ 1820, ὅτε πάλιν ἤρχισαν ἡ κόμη νὰ καταπίπτῃ εἰς βοστρύχους ἐπὶ τῶν παρεῖων καὶ τῶν κροτάφων καὶ ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Τὰς κινήσεις ταύτας ἠκολούθησε καὶ ὁ πῖλος. Ὁ γύρος του κατέπεσεν ἐσοικρύνθη καὶ ἐπὶ τέλους ἐσχημάτισε μίαν γραμμὴν μετὰ τοῦ κυρίου σώματος τοῦ πύλου. Καὶ ὅπως ἐτακτοποιεῖτο ἡ κόμη ἐπὶ τοῦ τραχήλου, οὕτω καὶ ὁ πῖλος ἐτοποθετεῖτο ἐπ' αὐτοῦ, ἐγκαταλιμπάνων τὴν κεφαλὴν καὶ προφυλάσσων ὄχι πλεον αὐτήν, ἀλλὰ τὸν τραχήλον. Τὸ μέτωπον, οἱ κροτάφοι καὶ ἡ κορυφή τῆς κεφαλῆς ἔμειναν ἀπροφύλακτα καὶ ἐκτεθειμένα εἰς ὅλας τὰς προσβολὰς τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἡλίου.

Τὸ κκεῖν ἐφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω ὁ πῖλος δὲν ἠδύνατο περισσότερον νὰ κατέλθῃ ἐπὶ τῆς βραχίως, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ τῷ ἦτο ἐπιτετραχμῆνον ὑπὸ τοῦ σαρμοῦ. Ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐπέλθῃ μία οἰαδῆποτε μεταβολὴ καὶ αὕτη ἐπέλθῃ διὰ τῆς ἐφευρέσεως νέου πύλου. Κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, περὶ τὸ ἔτος 1850, αἱ φιλελεύθεροι ἀρχαὶ εἰσάγαγον καὶ διέδωκαν ἐκτός τοῦ παλαιοῦ ἀνδρικοῦ πύλου,

καὶ νέον, μικρόν, στρογγύλον πῖλον, κατ' ἀρχὰς μὲν φοιοῦ, κατόπιν δὲ κυανοῦ καὶ τέλους μέλανος χρώματος. Τοῦτου ἀντίστοιχος ἦε καὶ ὁ νέος γυναικείος πῖλος, ὅμοιος τῷ σχῆμα ἀλλ' ἐλαφρότερος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ χρωματιστῆς ψιάθου ἢ περιβεβλημένος βελούδον καὶ στολισμένος διὰ πέπλου ἢ πτερῶν. Αὐτὸς ὢν φυσικὸς τῆς κεφαλῆς φύλας καὶ ἱσποτικὸς κἄπως αὐτῆς στολισμός, ἤρμοζε πρὸ πάντων εἰς τὴν ζωηρὰν νεότητά, εἰς τὰς βαδινὰς μορφὰς, καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας των εὐρισκομένης. Αὐτὸς ἀντεπροσώπευε τὸ νέον ἀπέναντι τοῦ παλαιοῦ, τὴν νεύτητά ἀπέναντι τοῦ γήρατος καὶ ὅπως ὑπὸ τῶν δύο ἀνδρικῶν πύλων εἶχε συναφθῆ ἀγωνίαν περὶ τῆς ἀνδρικῆς κεφαλῆς, οὕτω καὶ περὶ τῆς γυναικείας δεινὸν συνήσαν ἀγῶνα ὁ τε κλειστός καὶ ὁ νέος, ὁ ἀπὸ τοῦδε λεγόμενος ἀνοικτός πῖλος.

Κατὰ τὸν τεσσαράκοντα ἡδὴ ἔτη διακρίοντα πόλεμον ἀμφότεροι οἱ πῖλοι προσέλαβον διαφόρους μορφὰς καὶ παντοῖα σχήματα. Ἡ φαντασία καὶ ὁ σαρμὸς εἰργάσθησαν ἐκθύμως πρὸς τοῦτο. Διὰ νὰ κρατήσῃ τὴν θέσιν του ὁ κλειστός ἀνέβη ἀπὸ τοῦ τραχήλου πάλιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὅτε δὲ ἦλθεν πάλιν αἱ ὑψηλαὶ κομμώσεις, ὅτε προσετέθησαν ἠλόκληρα δέματα δανείων τριχῶν, ὑψώθη μετ' αὐτῶν καὶ ὁ πῖλος εἰς τρόπον ὅστε ἔχασε πᾶσαν συγκοινωνίαν μετὰ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐκυλινδεῖτο ὡς ἐλαφρὸν ἀκάτιον ἐπὶ τῶν κυμάτων. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ὁ ἀνοικτός διαρκῶς μεταβάλλετο. Ὅσον γιγαντωδίσταται αἱ κομμώσεις, τόση μικρότερος ὁ πῖλος. Ὅτε ἔπεσον ἐκεῖνα, ἔπεσε καὶ αὐτὸς μετ' αὐτῶν, ἀλλ' ἤρχισε νὰ ὑψοῦται ὁ ἴδιος, νὰ γίνεταὶ ὀξύτερος καὶ ὑπὸ τὸ σημερινόν του εἶδος ἐφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Ἐνίοτε, κατὰ τὰ διάφορα σημεία τῶν καιρῶν, ἐδανείζεται πράγματά τινα ἐκ τῶν πύλων προηγουμένων ἐποχῶν. Οὕτως εἶδομεν ἀναστηθέντα τὸν πτερωτὸν πῖλον ἐκ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ροῦβενς, ἐάν δ' ἐξετάσωμεν ἱστορικῶς τὸν σημερινὸν ὑψηλὸν καὶ ὀξὺν πῖλον, θὰ εὔρωμεν ὅτι ὁμοιάζει πρὸς τὸν πῖλον τῶν κυριῶν τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ εἴπωμεν μετὰ τοῦτο, ὅτι αἱ σημερινὰί μας ὤραιαι τρέφουν τὰς αὐτὰς ἐπαναστατικὰς ἐπιθυμίας, καὶ τοὶ αὐτῆ ἡ πείσμων προτιμήσεις τοῦ ἐρυθροῦ καὶ αἰματοβαφοῦς χρώματος μᾶς φαίνεται ὀλίγον ὑποπτος.

Τὴ πηγάζει ὁμως ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω ρηθέντων; Ἐξ αὐτῶν πηγάζει, ὅτι ἡ αἰσθητικὴ οὐδὲν ἔχει κοινόν μετὰ τὴν δημοκρατικὴν νέων εἰδῶν καὶ σχημάτων τῶν πύλων. Ἡ γυνὴ εὐρίσκειται πάντοτε ὑπὸ σκληρὸν ζυγόν, καὶ τοὶ παντοιοτρόπως προσπαθεῖ νὰ ἐμφανισθῇ εὐπρεπῶς ἐστολισμένη μετὰ τέχνης καὶ καλαισθησίας. Αὐτὴ δὲν ἔχει τι νὰ ἐκλέξῃ, διότι πᾶν ὅ,τι θὰ φο-

ρέσῃ γενιᾶται ἀνεξαρτήτως τῆς θελήσεώς της. Δύναται νὰ πιστεῖται ὅτι εἶνε ἐλευθέρη δύναται μόνη νὰ στρέφῃ καὶ νὰ λιγίζῃ τὸ κατεπίκει της, νὰ στολιζῇ ὅπως ἂν θέλῃ μετὰ ταινίας μετὰ ἢ τρίχαπτα, ἐν τούτοις τὸ καθοδηροῦν τὸ πρὸ αὐτῆς κείμενα κέεται ἐκτός τῆς δυνάμεώς της. Ἐάν ἀνυποκινήσωμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ γυναικείου πύλου, θὰ εἴδωμεν ὅτι ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ κοινωνικὴ κινήσεις εἶνε τὸ καθοδηροῦν τοῦτο καὶ παραγον, αὐτὴ ἐπιβάλλει εἰς τὰς γυναικείας κεφαλὰς τὰ σχήματα τῶν καλυμμάτων των. Ὅ,τι δὲ μένει ὑπόλοιπον εἰς τὴν καλαισθητικὴν καὶ τὴν θέλησιν τῆς γυναικὸς δὲν εἶνε ἄλλο, ἢ παραλλαγὰί τινες μόνον τοῦ σαρμοῦ καὶ τῆς ἀτομικῆς ἰδιοπροσίας.

(Κατὰ τὸ γερμανικὸν τοῦ Ἰουκώβου Φύλκελ.)

ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΕΚΘΕΣΕΩΣ

Ο ΨΗΦΙΟΣ ΕΙΦΦΕΛ

Τὸ σχέδιον τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ πύργου Ψηφίλ, τοῦ ὁμοίου τὸ ὕψος θὰ φθάσῃ τὰ 300 μέτρα, ὀφείλεται εἰς τὴν μεγαλοφυῶ διάνοιαν τοῦ μηχανικοῦ Ψηφίλ, ἐξ οὗ καὶ τὴν προσωνομίαν ἔλαβεν.

Τὰ θεμέλια τοῦ κολοσσοῦ τούτου ἐτέθησαν κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1887 ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Σηκουάνα, κατεβλήθη δὲ πᾶσα φροντίς, ὅπως γίνωται τοιαῦτα, ὅστε νὰ δύναται νὰ βαστάσῃαι τὸ βάρος ὅ ἑκατομμυρίων χιλιογράμμων, εἰς ὃ ὑποτίθεται ὅτι θέλει ἀνέλθῃ τὸ ὀλικὸν βάρος τοῦ οἰκοδομήματος. Ὁ καὶ αὐτὸ πύργος βαστάζεται ὑπὸ τεσσάρων στύλων πυραμιδοειδῆς ἔχοντων σχῆμα, ἐξ ὧν οἱ δύο ἐθεμελιώθησαν ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Σηκουάνα, πάντες δ' ἀποτελοῦσι τετράγωνον, τοῦ ὁποῖου ἐκάστη πλευρὰ εἶνε μήκος 100 μέτρων. Εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν εἶνε τοθετημένα πάντα τὰ διὰ τὸν πύργον χρησιμεύοντα μηχανήματα, ἐργαλεῖα κτλ.

Μετὰ τοὺς λιθοκτιστοὺς τούτους στύλους, ὁ λοιπὸς πύργος ἠκοδομήθη ἐκ καθαροῦ σιδήρου εἰς τρόπον ὅστε ἐφ' ὅσον βαίνει πρὸς τὰ ἄνω ἡ οἰκοδομὴ, τοσοῦτον στενοῦται ἀποκτώσα τοιουτοτρόπως σχῆμα γιγαντώδους τετραπλευροῦ. Διακρίεται δὲ εἰς τρεῖς ὁρόφους, τῶν ὁποίων ὁ τελευταῖος κέεται εἰς ὕψος 276, 23 μ. Ἡ ἀνάβασις εἰς τοιοῦτον τεράστιον ὕψος, θὰ γίνεταί διττῶς, διὰ κλίμακος, ἢ δι' ἀνυψωτήρων. Διὰ μὲν τὸν πρῶτον ὁροφον θὰ χρησιμεύωσι τέσσαρες ἀνυψωτήρες, δύναμειν ν' ἀναβιβάξωσιν 100 ἄτομα ἕκαστος μετὰ ταχύτητος ἑνὸς μέτρου ἀνὰ δευτερόλεπτον. Ἐκ τοῦ πρώτου δ' εἰς τὸν δευτερον ὁροφον θ' ἀνέρχεται τις διὰ δύο ἀνυψωτήρων δύναμειν νὰ μεταβιβάξωσι 50 ἄτομα ἐ-

καστος ἐν καταπληκτικῇ ταχύτητι ἀλλ' ἡ μὲν αὐτῶν θὰ καταβιβάξῃ ἢ δὲ θὰ ἀναβιβάξῃ τοὺς ἐπισκέπτους. Τέλος, ἐκ τοῦ δευτέρου εἰς τὸν τρίτον θὰ μεταβιβάσῃ τις δι' ἀνυψωτήρος δύναμειν ν' ἀναβιβάξῃ 750 ἄτομα κατ' ὥραν. Ὁ μὲν πρῶτος ὁροφος ἔχων 4,200 μ. τετραγ. ἐπιφάνειαν, περιλαμβάνει τέσσαρα ἰστιοφόρα γυναικεία, τέσσαρας εὐρείας αἰθούσας, εὔρους 15 μ. καὶ μήκους 37, τέσσαρας ἐξώστας εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πύργου ὑπερᾶνω θαυμασίας δεξιαμενῆς, καὶ ἓνα παρμεγέθη ἐξωτερικὸν ἐξώστην 285 μ. μήκους δπόθεν θὰ δύναται τις νὰ βλέπῃ ἐν πανοράματι τοὺς Παρισίους. Ὁ δεύτερος ὁροφος, ἔχων 2,400 μ. τετραγ. ἐπιφάνειαν, περιέχει τὰς αὐτὰς αἰθούσας ἀλλὰ μικροτέρας, καὶ ἐξώστην 150 μ. Ὁ τρίτος ὁροφος ἔχων ἐπιφάνειαν 350 μ. τετραγ. θὰ εἶνε εὐρεία αἰθούσα κatóπτρων, ὑπὲρ αὐτὴν δὲ θὰ εἶνε τοποθετημένα τὰ διάφορα μηχανήματα διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πύργου. Εἰς τὴν κορυφὴν δὲ, ἀκριβῶς εἰς ὕψος 300 μ. θὰ ὑψοῦται ἐξέλιος φάρος φωτιζόμενος δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός, ὑφ' οὗ θὰ καταυγάζεται καὶ ὁλόκληρος ὁ πύργος.

Ὁ πύργος Ψηφίλ δὲν ἔχει μόνον προορισμὸν νὰ ἐκπλήξῃ καὶ νὰ τέρψῃ τοὺς ἐπισκέπτας τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξυπηρετήσῃ ποικιλοτρόπως τὴν ἐπιστήμην, καὶ τὸ κράτος ἀκόμη ἐν περιπτώσει πολέμου. Ἡ μετεωρολογία, ἡ ἀστρονομία, ἡ φυσικὴ, ἡ φυσιολογία ἀπὸ τοῦ πύργου τούτου, ὡς ἀπὸ δεσποζούσης ἀκροπόλεως θὰ ἐπισυμπῶσι τὰ μεγάλα φαινόμενα τοῦ σύμπαντος. Ἐν ἐθνηκῇ δ' ἐπιδρομῇ καὶ κατοπτρεύσεις πολῦτιμοι δύναται νὰ γίνωσιν ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκεῖνου, καὶ πυρβολοσπάσια νὰ στηθῶσιν ἐπὶ τῶν πλευρῶν.

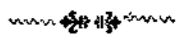
Καὶ ἐν σχετικὸν ἀνέκδοτον ἐκ τοῦ Φιγαρῶν. Δύο παρισίνοί· συναντῶσι καθ' ὁδὸν τὸν κ. Ψηφίλ :

— Τὸν βλέπεις αὐτόν ;

— Ναί· ποῖός εἶνε ;

— Ὁ Ψηφίλ.

— Μπα, τόσο μικρός !

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

[Εἰς τὴν ἀκτῶνα τῆς δεσποινίδος Α. Γ. Η.]

Τὴν εὐτυχία πάντα προσμένω
 Ὅλος λαχάρικα καὶ καρδιοχτύπι,
 Σὰν νᾶνε κατὰ καλὸ χαμένο
 Πού εἶχα πρῶτα καὶ τώρα λείπει.

Ἐσ' αὐτὸν τὸν κόσμο δε θέλω χάρι
 Καὶ ληημοσύνη δὲ θὰ ζητήσω
 Τὴν εὐτυχία ποῦ μεζοῦον πάρη,
 Τὴν εὐτυχία γυρεύω πίσω.

Γεώργιος Δροσίνης

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Γυναικεία κέρατα.—Νοσημοσύνη ελέφαντος.—Θήρα διά φαλακροκόρακα.—Η γη και οι άνθρωποι.—Νέον φάρμακον.—Τα μικράκια της χωνεύσεως.

Το ότι κέρατα αληθινά, πραγματικά, φυτρώνουσι επί γυναικείων μετώπων είναι αλήθεια κεκρωμένη υπό της επιστήμης. Κατ' απογραφικήν τινα σημείωσιν 59 άναμφισβήτητα γεγονότα υπάρχουν περί τούτου. Σημειωτέον όμως ότι δεν φόνται κατά ζεύγη τα κέρατα, ως επί των συνήθων κερασφόρων, αλλά μοναδικά, ανά εν και μόνον. Το μήκος του κέρατος τούτου συνήθως είναι ελάχιστον, ενίοτε όμως φθάνει μέχρι 15 εκατοστών του μέτρου. Υπάρχει δε μοναδικόν παράδειγμα κυρίας τινός της όποίας το πρόσθετον αυτό κόσμημα άπεικπη δι' έγχειρήσεως, ότε είχε φθάση εις μήκος 21 εκατοστών του μέτρου, όα έφθανε δε και μέχρις 28, αν ή άκρα αυτού δεν ήτο προς τα έσω κεκρωμένη. Το κέρας τούτο κατετέθη εν τω μουσειω του Νοσοκομείου του Αγίου Λουδοβίκου εν Παρισίοις' είναι σπειροειδές ως τα κέρατα των κριών, εις την βάση δ' αυτού έχει δύο παραφυάδας μήκους την μίαν 3 εκατοστών, την άλλην 7 εκατοστών του μέτρου. Έχει το χρώμα κηρώ άκατεργάστον και γίνεται βελύχρουν καθ' όσον φθάνει προς την άνω άκρον. Η γυνή ήτις έφερεν αυτό ήτο ηλικίας 51 ετών, κοντή και χονδρή, ζυγίζουσα 157 χιλιόγραμμα. Το κέρας άνεφάνη το πρώτον, μόλις όρατόν εν άρχή, κατά το τεσσαρακοστόν έτος της ηλικίας. Η ανάπτυξις αυτού υπήρξε βραδεία, έπειδή δ' εν άρχή ήτο ελαστικώτατον έλαβε την διεύθυνσιν, ήτις έδιδετο εις αυτό προς τα όπισθεν, ώστε εκαλύπτετο εντελώς υπό του καλύμματος της κεφαλής και ήτο άδιόρατον. Η φέρουσα αυτό ούδεμίαν ήσάνατο ένοχλησιν την ήμέραν, αλλά την νύκτα δεν ήδύνατο να εύρη ήσυχίαν ή κεφαλή της επί του προσκεφαλαίου. Διά τούτο άπεφάσισε να ύποστή την έγχειρήσιν, ήτις ήτο άπλουστάτη και ήκιστα άδυνηρά. Αλλά μικρόν μετά την εν έρίξις άποκοπήν το κέρας ήρχισε να βλαστάνη εκ νέου και έχει νυν μήκος 3 εκατοστών του μέτρου.

Και μετά τούτο οι ποιηταί οι καλούντες τάς γυναικάς άγγελους, εις πλείονα κύρωσιν των λόγων των δύναται να αναφέρωσι την ύπαρξιν γυναικείων, αίτινες έχουσι τό άναμφισβήτητον προσόν άγγέλων... πεπτωκότων.

Ανεκάθεν είναι γνωστή ή νοσημοσύνη του ελέφαντος, αλλά τό επόμενον άνέκδοτον αποδεικνύει μέχρι τίνος βαθμού δύναται να φθάση αυτή :

Είς φύλαξ ελέφαντος είχε θέση τό ζώον από τινων δένδρων, είτα δε κατεσκευάσεν εις άπόστασιν βημαίων τινών μικρόν πρόχειρον κλίβανον, ίνα ψήσῃ εν αυτώ πλακαούντας εις όρύζης, και καλύψας αυτόν διά λίθων και χόρτου άπεμακρόνθη. Ο ελέφας όστις επεσπόπει ζηλοτύπως την όρεκτικήν ταύτην προπρασκευήν, εύθυσ ως απειμακρόνθη ό φύλαξ, διά της προσοκίδος λύει την άλυσιν, ήτις έδέσμευεν αυτόν από

του ποδός, πλησιάζει τον κλίβανον, άνασκαλεύει αυτόν και τρώγει τους πλακαούντας μετά σπουδής. Είτα επαναθείτε πάλιν τους λίθους και τό χόρτον όπως ήσαν και επανέρχεται εις την θέσιν του. Μη δυνατόν να θέση εκ νέου την άλυσιν, περιτυλίσσει αυτήν περί τον πόδα όπως όπως και ίσταται δήθεν άμέριμνος στρέφων τα νύτα προς τό σώμα του εγγλήματος. Ο φύλαξ επανέρχεται και άδυνατεί να έννοήση άμέσως ότι ό κλέψας τον πλακαούντα ήτο ό ελέφας!

Πανταχού σχεδόν του κόσμου οι άνθρωποι ήδυνήθησαν να χρησιμοποιήσασιν τό όρμέμεψτον ή την ευμάθειαν των ζώων προς πρακτικούς σκοπούς. Πολλά παραδείγματα ήδυναμέθα να αναφέρωμεν άρχόμενοι από των θηρευτικών κυνών και καταλήγοντες εις τους θηρευτικούς ίερακας και τάς ταχυδρομικάς περιστεράς. Ένταύθα δε αναφέρωμεν τον φαλακροκόρακα, όστις χρησιμεύει εις άλίεον κατά τά παραλία της Κίνας. Το είδος τούτο της άλίειας, ίδιαζόντως εύάρεστον εις τους Κινέζους, περιηγητής τις περιγράφει ως έπεται :

«Ο Κινέζος εξείτεινε την χειρά του προς τό πλησιέστερον πτηνόν, τούτο δε προύχρησε προς αυτόν κλασχυρευνίζόμενον και άνέδη επί της χειρός του' ό άλιεύς έθώπευσε τό πτηνόν, προσήγγισε τό στόμα αυτού εις την κεφαλήν του ως διά να την άσπασθή, και είτα έθεσεν αυτό εις τό άκρον της εξ ίνδοκαλάμου σχεδίας.

«Ο φαλακροκόραξ έθύθισεν άκμή ή δις τό ράμφος του εις τό ύδωρ κινών την κεφαλήν και σείων την ούραν, αίφνης δε κατέδυ εις τό θολούδον κύμα. Μετά δέκα ή δώδεκα δευτερόλεπτα άνέδν κρατών εις τό ράμφος του ίκανώς μέγαν ίχθύν και έπλευσε προς τον κύριόν του, εις όν παρέδωκε μετά προφανούς χαράς την κτηθείσαν λείαν όντος δε έρριψεν αυτήν εις παρακαίμενον κοφίνιον. Και αύθις έδυθίσθη τό πτηνόν, μετά στιγμής δε τινος άνήλθε φέρον άλλον ίχθύν. Αφ' ου δε ήθώθη θωπειών τινων παρα του κυρίου του ώρμησε πάλιν επί την άγραν. Αλλά τώρα ή τύχη επάνη δυσμενης εις τον φαλακροκόρακα, και μετά μικρόν άνήλθε κενόν έχων τό ράμφος, και έφάνετο διατάζων τί να πράξη' παρετήρει δε τον κύριόν του ώστε εζήτει παρ' αυτού την άδειαν να επαναλάβη άπαξ έτι την άπόπειραν. Ο Κινέζος έννευσε διά της χειρός και τό πτηνόν εύθυσ κατέδυ μετά μικρόν δ' άνήλθε κομίζον ίχθύν είκοσι περίπου εκατοστομέτρων μήκους, όστις εσφάδαζεν ίσχυρώς. Ο άλιεύς έρριψε και αυτόν εις τό κοφίνιον του, τό δε πτηνόν, αφ' ου έλαθε θωπειας τινός, δικαίαν άμοιβήν του κόπου του, άντι να σταθ ή πάλιν εις τό άκρον της σχεδίας έστη εν τω μέσω αυτής ύποσημαίνον ούτω ότι ό κύριός του δεν έπραπε να αξιολ πλέον παρ' αυτού άλλην ύπηρεσίαν».

Κατά τον χρόνον της έγγυμνάσεως των φαλακροκόρακίων εις τό άλιεύειν οι Κινέζοι θέτουσι κρίαον εις τον τράχηλον αυτών όπως τους έμποδιζέτω να καταθροσθίζωσι τους συλλαμβανόμενους ίχθύς, διότι εκ πείρας εδιδάχθησαν ότι οι φαλακροκόρακες προτιμώσι να ψαρεύωσι δι' ίδιον λογαρισμόν, και ίσως δεν έχουσιν άδικον.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Καθ' άπασαν την γην λαλούνται 3,064 γλώσσαί και υπάρχουν 100 θρησκείαι.

Ο αριθμός των καθ' άπασαν την γην γυναικείων είναι ίσος σχεδόν προς τον αριθμόν των άνδρών.

Ο μέσος όρος της άνθρακίνης ζωής είναι 30 έτη. Το εν τέταρτον των άνθρώπων άποθνήσκει πρό του εδδόμου έτους της ηλικίας, τό εν τρίτον πρό του δεκάτου εδδόμου' επί χιλίων υπάρχουν εις εκατοντότης' επί έκατον οι εξ φθάνουσι τό εξηκοστόν πέμπτον έτος, και επί πεντακοσίαν τό εγδοηκοστόν.

Ζώσι σήμερα καθ' άπασαν την γην εν δισεκατομύριον άνθρώπων. Κατ' έτος αποθνήσκει τό εν τέταρτον του γήινου πληθυσμού, άντικαθιστάμενον υπό ίσου περίπου αριθμού γεννωμένων.

Οι έγγαμοί είναι μακροδιώτεροι των άγάμων και οι μεγαλόσωμοι μακροδιώτεροι των μικρών.

Πλείοτερος αριθμός γυναικείων ή άνδρών φθάνει τό παντηκιστόν έτος' τό εναντίον δε συμβαίνει παρελθόντος του όριου τούτου.

Οι έγγαμοί προς τους άγάμους έχουσι αναλογίαν 65 προς 100.

Οι περισσότεροι γάμοι γίνονται κατά Ιούνιον και Ιανουάριον.

Τα παιδια όσα γεννώνται τό φθινόπωρον είναι εύρωστότερα των λοιπών.

Πλείονες γεννήσεις και άποθιώσεις συμβαίνουσι την νύκτα ή την ήμέραν.

Το νέον φάρμακον, τό όποιον άρχίζει να γίνεται του συρμού μετά την άντιπυρίνην είναι ό στρόφαντος. Χρήσις αυτού γίνεται κατά των καρδιακών νοσημάτων, άλλ' ή επιστήμη δεν άπεφάνθη όριστικώς περί της ενεργείας του. Ο στρόφαντος είναι δένδρύλλιον ή μάλλον περιπλοκάς' οι κλώνές του έχουσι πάχος όσον ό μικρός δάκτυλος της χειρός και άναρτηώνται περιπλεκόμενοι εις τους κορμούς των δένδρων, ή ύπαρξις τοιούτων μικροβίων παρετηρήθη τό πρώτον υπό του Παστέρ, εσχάτως δ' εζηκριθίσθησαν τό περί ταύτης διά των έρευνών έτέρου επιστήμονος γάλλου, όστις διά των επί του ίδιου στομάχου μελετών και πειραμάτων εύρε και έταξιθέτησε δεκαεξ είδη μικροβίων, των όποιων τό έννά εις ούδένα των γνωστών τύπων ανήκουσιν. Όποια τις ή εν τω στομάχω ενεργεια αυτών; Η διάλυσις των τροφών. Τα μικρότεκα ταύτα είναι τόσο μικροσκοπικοί εργάται εν τω εργαστηρίω της πέψεως συνεργαζόμενοι. Αν εύρεθ ή τρόπος καλλιέργειας των μικροβίων αυτών, ίσως θα έλθη ήμέρα, καθ' ήν αντι άλλου χωνευτικού φαρμάκου θ' αγοράζωμεν δόσιν μικροβίων εν τούτς φαρμακείαις.

Μεταξύ των άναριθμήτων μικροβίων, άτινα υπάρχουν εν τω άνθρωπίνω οργανισμώ, ώρέλιμα ταύτα και ούχι επίπλαθη είναι τό μικρόδια της χωνεύσεως. Μάλιστα' όσον και άμφανείται τό πράγμα παράδοξον, ή ύπαρξις τοιούτων μικροβίων παρετηρήθη τό πρώτον υπό του Παστέρ, εσχάτως δ' εζηκριθίσθησαν τό περί ταύτης διά των έρευνών έτέρου επιστήμονος γάλλου, όστις διά των επί του ίδιου στομάχου μελετών και πειραμάτων εύρε και έταξιθέτησε δεκαεξ είδη μικροβίων, των όποιων τό έννά εις ούδένα των γνωστών τύπων ανήκουσιν. Όποια τις ή εν τω στομάχω ενεργεια αυτών; Η διάλυσις των τροφών. Τα μικρότεκα ταύτα είναι τόσο μικροσκοπικοί εργάται εν τω εργαστηρίω της πέψεως συνεργαζόμενοι. Αν εύρεθ ή τρόπος καλλιέργειας των μικροβίων αυτών, ίσως θα έλθη ήμέρα, καθ' ήν αντι άλλου χωνευτικού φαρμάκου θ' αγοράζωμεν δόσιν μικροβίων εν τούτς φαρμακείαις.

Ο υίος του νυν προδρου των Ήνωμένων Πολιτειών της Αμερικης Χάρριτον πρό της έλογίας αυτού είχε στοιχηματίσει ύπερ της έπιτυχίας του πατρός του προς τινά άντιφρονούντα δημοσιογράφου. Το στοιχημα ήτο εις ύψηλός πίλος, τοούτον δε μοναδικής λαμπρότητας έλαθεν εσχάτως ό κερώσιος. Ο πίλος κατεσκευάσθη εν διαστήμω πιλοποιείω της Νέας Υόρκης εξ άμερικανικής μετάξης έξωθεν, έσωθεν δε εκ λευκού ατλαζίου. Το έσωτερικό του ήλου έξωγραφήθη όλον υπό σχεδιαστών της εύτραπέλου έφημερίδος Jumbo ήν διεύθυνει ό άπολέτας τό στοιχημα. Ανήλθε δ' ούτω ή αξία αυτού εις έκατον δολλάρια, ήτοι ύπερ τής πεντακοσίας δραχμής. Ο υίος του Χάρριτον έπιφυλάσσει να έγκαινίσῃ τό βαρύτερον τούτο κίλημα της κεραλής κατά την ήμέραν της εν τή προσεδείχ έπισήμου έγκαθάρσεως του πατρός του.

Η εν Λονδίνω Ακαδημία των Καλών Τεχνών κατ' αίτησιν της Έσπείρας προς τήρησιν των κυριακών άπηγόρευσε την είσοδον εις την πινακοθήκην αυτής κατά τής κυριακάς. Διά του μέσου τούτου πύσαι αι εργατικά τάξεις άπαστερούνται καλλιτεχνικής απολαύσεως, άλλ' κερδαίνουσι την σωτηρίαν της ψυχής, πολυτιμότερας της κοινής τέρψεως κατά τους άγγλους θρησκομαγεύς.

Πλήθος άμερικανών ετοιμάζονται να ταξιδεύωσιν εις Δυρρίπην κατά τό προσεχές όρος, ίδια γάρν της Παρισινής Έκθέσεως. Ηδη 80,000 θέσεις είναι εκ των προτέρων παρηγγελμένα εις τάς διαφόρους άτμοπλοϊκάς εταιρίας.

Νέα όργανα χυσού άνεκαλύφθησαν εν Σάντα Κλάρα νοτίω διαμερίσματι της Καλλιφορνίας. Ως εκ τούτου συνοικισμός εκ χιλιάδων άνθρώπων έγένετο εντός όλίγου περί την νέαν ταύτην πηγήν του πλουτου.

Ο σουλτάνος του Μαρόκκου μικρού δειν άπέθανεν οίκτηρον θάνατον. Είχε μεταβή προς έπισκαψιν θηριοτροφείου, ότε λέων τις έβρομήσας εκ του κλωθού έρρίθη κατά της μαγαλειότητός του. Ο σουλτάνος μόλις έπίση, όθμα δ' έπεσεν εις εκ των θεραπόντων αυτού καταισπαρχθείς υπό του θηρίου. Αλλ' ό ταλαιπωρός άναξ εκ του φόβου του ήσθένησε.

Η κατστάσις της υγείας του έστεμμένου άγγλου ποιητού λέρδου Τέννισον είναι λίαν έπισφαλής. Η κοδύγρα εξησθένησεν αυτόν καθ' ύπερβολήν. Οι ίατροί συμβουλεύουσιν όπως, άμα ό καιρός τραπή επί τό θερινότερον, μεταφέρωσι τον πάσχοντα εις Μαδέραν.

Μετ' εζόχου έπιτυχίας και ένώπιον πολυπληθοüs και ένθουσιώντος άκροστηρίου παρεστάθη εν Πετρούπολει ή περιλάλητος τριλογία του Βάγγερ: Ο Διακτύλιος του Νιθλοθγγεν.

Εν έτι δείγμα της προς τον πολιτισμόν και την πρόδον τάσεως της Ιαπωνίας είναι και ή από τινος άρταμένη έκδοσις περιοδικού επιστημονικού γερμανιστί έκδομένου εν Τόκιο και συντασσόμενου κατά τό πλείστον υπό Ιαπωνίων λογίων, σκοπόν δ' έχον την άνάπτυξιν της μεταξύ Γερμανίας και Ιαπωνίας πνευματικής επικοινωνίας.

Υπάρχουσιν ύπουργοί πλούσιοι και ύπουργοί πτωχοί εν Ουγγαρία—και εν Ελλάδι. Του εσχάτως αποθανόντος ούγγρου ύπουργού Αύγουστου Τρεφθέρ ή περιουσία άπογραφεύσα ανήλθεν εν όλω εις τό ποσόν 1200 φορινίων ήτοι όλιγώτερον των 2 1/2 χιλιάδων δραχμών! Αγγλικόν τι πρακτορείον άγγελίων εζήτησε παρά της άγγλικής κυβερνήσεως επί αποζημιώσεως 80 χιλιάδων λιρών τό δικαίωμα του δημοσιεύειν άγγελίας

μικροσκοπικῶς ἐπὶ τοῦ ἐπισθεν μέρους τῶν γραμματοσήμεων. Ἡ αἰτία αὕτη ἀπερρίφθη.

— Ἄνευ ἀμφιβολίας, ἢ μᾶλλον πολύτεκνος οἰκογένεια τῆς ἀγγλίδος εἶνε ἢ ἐν χωρίῳ τῆς Ἰόδας ἐν Ἡ. Ἀμερικῇ ἐγκαταστημένη, ἥτις ἀποτελεῖται ἐκ πατρὸς, μητρός καὶ 23 τέκνων, ὧν τὰ 22 θήλειαι! Ἐὖ ποσειδύτατον ἐκ τούτων εἶνε ἡλικίας 24 ἐτῶν. Ἦσαν δὲ θλα 21 πρὸ ἐνὸς ἔτους, ἀλλὰ τὸ ἐν ἀπέθανεν ἐκ διφθερίτιδος.

— Τοὺς συλλέκτας γραμματοσήμεων ἐνδιαφέρει ἡ εἰδησις ὅτι κατὰ τὴν δευτέραν ἐξαμηνίαν τοῦ τρέχοντος ἔτους ἡ Ἀυστρία καὶ ἡ Οὐγγαρία ἐκδίδουσιν ἄλλας νέα γραμματόσημα καὶ ταχυδρομικὰ δελτία. Ἐν νῦν ἐν χρήσει, ὡς ἐκ τούτου θὰ καταστῶσι στασιώτερον ἐν τῷ μέλλοντι.

— Εἰς Βερολίνον θὰ μεταδῆ ὅπως δώση σειράν παραστάσεων κατὰ τὴν προσεχῆ μάθον ἡ ἔξοχος ἐπὶ κλάσει καὶ τέχνῃ ἀμερικανίς ἠθοποιὸς Μαίρη Ἄνδερσον ἀκολουθουμένη ὑπὸ θιάσου ἐξ 60 προσώπων. Ἡ Ἄνδερσον ἐπαρτίζει νῦν ἐν Ἀγγλίῃ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἐὖ δικαστήριον πόλεως τινος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν ἐπασχολεῖ δίκην προσλθοῦσα ἐκ παραδόξου διαθέτης τοῦ ἀμερικανοῦ πολίτου Ὀρατίου Ὀνδερδόγκ. Οὗτος ἀποθανὼν κατέλιπε τέσσαρα ἐκατομμύρια δολλάρια εἰς τοὺς κληρονόμους τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐξῆς ἔτους:

« Ἄν τις ἐκ τῶν κληρονόμων μου καταστῆ ὀκνηρὸς, μέθυσος, καίκτης, οὐπίδκνός, ἢ ἀπλῶς σπαταλῶς ἂν τις ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου ἔτους μέχρι τοῦ πενηκτοστοῦ τῆς ἡλικίας του δὲν ἐξυπνᾷ, προγεύεται καὶ εἶνε ἔτοιμος εἰς ἐργασίαν πρὸ τῆς ἐνάτης πρωϊνῆς ὥρας καθ' ἐκάστην πλὴν τῶν κυριακῶν ἂν τις ποτε ἐγγίσῃ καπνῶν ὑπὸ οἰανδήποτε μορφῆν ἂν τις πῆ οἰονδήποτε πνευματώδες ποτόν ἂν μεταδῆ εἰς ἱπποδρομίας ἂν κυνηγήσῃ κατὰ κυριακῆν ἂν συμφευθῆ πρὶν συμπληρώσῃ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος κλπ. κλπ. γράνει πᾶν δικαίωμα ἐπὶ τῆς κληρονομίας. »

Ἴσως ἀντὶ ὧν αὐτῶν τῶν τυραννικῶν διατάξεων ὁ μακαρίτης θὰ ἔκαμνε καλλίτερον ν' ἀποκληρώσῃ τοὺς συγγενεῖς του, πρὸς ἡσυχίαν τῶν καὶ πρὸς ἡσυχίαν τῶν δικαστῶν.

ΤΙΜΩΡΙΑ ΚΑΗΤΗΡΟΣ ΕΝ ΣΙΑΜΗ

Οἱ Σιαμαῖοι ἔχουσι παράδοξον τρόπον τοῦ τιμωρεῖν τοὺς ἐγκληματοῦντας ἀστυνομικούς κλητῆρας ὡς μαρτυρεῖ τὸ ἐξῆς ἐπεισόδιον ἐξ ἐντυπώσεων περιγῆτοῦ:

Κατ' αὐτὰς παρὰ τὴν θύραν ἀστυνομικοῦ γραφείου εἶδον ἀστυνομικὸν κλητῆρα τὰς χεῖρας ἔχοντα δεδεμένους ὀπίσω καὶ φέροντα ἐπὶ τοῦ στήθους ἀνηρτημένην πινακίδα μετ' ἐξῆς σημείωσιν: « Ὀνομάζομαι Κουόδδης καὶ εἶμαι ὑπὸ τῆς διαταγῆς τοῦ ἀρχικλητῆρος Σίν. Χθὲς τὴν νύκτα ἐκλεψα ἐν ξίφος ἀνήκον εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν Βασιλέα καὶ συνέληφθην ἐπ' αὐτοπάρῳ φέρων αὐτὸ ἀνὰ χεῖρας. Σήμερον τιμωροῦμαι διὰ τὴν κακίην αὐτῆν πράξιν. Ὁ δειθυνητὴς εἶνε καταθρυμωμένος ἐναντίον μου καὶ λέ-

γει ὅτι πρέπει νὰ τιμωρηθῶ, διότι ἔκαμα ἐγκλημα ἐγὼ ὁ φύλαξ τοῦ νόμου. Παρακαλῶ τοὺς διαβάτας νὰ μὲ κυτάξουν κατὰ πρόσωπον καὶ νὰ εἰποῦν ἐν εὐλικρινείᾳ ἂν μοῦ πρέπη νὰ μαστιγωθῶ. Κατὰ τὴν ἰδικίην μου γνώμην τὸ ἐγκλημά μου δὲν εἶνε βαρὺ, διότι ἐδῶ ὅλος ὁ κόσμος κλέπτει. ἐν. κλητῆρας τυχεύουσης. »

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Τρόπος Θεραπείας.

Ὁ Ἄγαθόπουλος ἐπασχα συχινὰ ἀπὸ λ ὀξυ γ κ α, εἶχεν ἀκούσῃ δὲ ὅτι τὸ πάθημα αὐτὸ θεραπεύεται εὐθὺς, ἂν τρομάξῃ αἰφνιδίως ὁ πάσχων. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ κατετυρηνεῖτο ὑπὸ τοῦ λ ὀξυ γ κ α, βόλλει κραυγὴν:

— Ἰναίκα, μούκλεψαν τὸ βρόδγι μου!
Ἡ Ἄγαθοπούλινα σπεύδει, τείνει τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ συζύγου τεταραγμένη καὶ λέγει ἡσώχως:

— Ἰὼς σοῦ τούκλεψαν; ἐδῶ εἶνε τὸ βρόδγι!
Καὶ ὁ Ἄγαθόπουλος ἐν ἀπογνώσει:
— Μὲ ὑποχρέωσες καὶ σὺ. Ἐὖ ἤξευρα πῶς δὲν μοῦ τούκλεψαν, μὰ τὸν κνα ἔτσι ψέμματα γιὰ νὰ τρομάξω καὶ νὰ μοῦ περάσῃ ὁ λ ὀξυ γ κ α!

Ὁ ἀριθμὸς δεκαπρία.

— Τί τὰ θέλεις, ὦσον κ' ἂν δὲν εἶμαι προληπτικός, τὸν ἀριθμὸν δεκαπρία τὴν ἔχω γι' ἀνάποδο.
— Καὶ γιατί;
— Νὰ, χθὲς βράδου ἔφαγα δεκαπρία γ το λ μ ἄ δε ς καὶ σήμερον μοῦ πονεῖ τὸ στομάχι.

Μεταξὺ λωποδυτῶν.

— Πόσους ἡμέραις ἔχεις νὰ κλέψῃς;
— Μιὰ ὄσομάδα.
— Γιατί; μήπως θὰ γίνῃς κλητόγερρος;
— Ὅχι, θέλω νὰ διορισθῶ κλητῆρας ἔς τὴν ἀστυνομία.

Προέμιον ἐπιταφίου λόγου.

Τοιοῦτος ὁ ἀνθρώπινος βίος τὴν ἐσπέραν κοιμᾶται τὴς ὑγιῆς καὶ τὴν πρῶταν ἐξυπνᾷ... νεκρός.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΕΚ ΤΟΥ ΜΑΓΪΡΕΙΟΥ

Πολλάκις ισχυρὰν αἰμορραγίαν τῆς μῖδος ἢ ἄλλην προσλθοῦσαν ἐκ κοπῆς ἀδυνατοῦμεν νὰ καταστείλωμεν διὰ ψυχροῦ ὕδατος καὶ ἄλλων προχειρῶν μέσων. Καὶ ὅμως τὸ ἀριστον πρὸς τοῦτο φάρμακον εὐρίσκεται ἐν τῷ μαγείρῳ — εἶνε ὁ μαῖδανός. Ὀλίγα κλωνία μαῖδανοῦ κοπανισμένα τίθενται εἰς τοὺς βῶθωνας ἢ ἐπὶ τῆς πληγῆς, καὶ ἡ αἰμορραγία μετ' οὐ πολὺ καταπαύει.

Ὁ μαῖδανός εἶνε τὸ δραστηριώτατον φάρμακον καὶ κατὰ τῶν κεντημάτων τῶν σφικῶν καὶ τῶν μελισσῶν.